

BÜTÜN DÜŞMANLARA KARŞI

BÜTÜN DÜŞMANLARA KARŞI Richard A. Clarke

GİRİŞ:

Beyaz Saray'da, ABD Dışişleri Bakanlığında ve ABD Savunma Bakanlığında otuz yıllık bir çalışma hayatı olan bir kimse olarak, devlet hizmetinden ayrıldıktan hemen sonra 'hatıra'larını yazanlara biraz küçümseyerek bakmışımdır. Ancak devlet hizmetinden ayrıldıktan sonra, ülkemin tarihinde bir dönüm noktası teşkil eden 9/11 olaylarının arka perdesinin ne kadar az ve eksik bilindiğini görünce ben de başkalarında küçümsediğim yola girme mecburiyetini hissettim.

2003 senesinin olayları gelişirken duyduğum endişeler de artmağa başladı. Amerikan halkı olanlar hakkında yanlış bilgileniyordu. Halkın çoğunluğu, Bush yönetimi söylediği için, 9/11 al Qaeda saldırısının Saddam Hüseyin ile bağlantısı olduğuna inanıyordu. Halkın çoğunluğu Bush yönetiminin, terörle mücadelede başarılı olduğunu düşünüyordu. Halbuki gerçek bunun tam tersi idi. Yönetim, Irak'ı işgal ile, al Qaeda'yı bertaraf etmek fırsatını kaçırmıştı. Al Qaeda, daha güçlü olarak karşımız da idi.

Bu kitap benim açımdan, al Qaeda'nın nasıl gelişip ABD'ye saldırdığının hikayesidir. Aynı zaman da CIA ve FBI'nın yaklaşan tehlikeyi nasıl göremediğinin, gördükleri zaman da neden önleyemediklerinin hikayesidir. Ayrıca dört ABD Başkanının hikayesidir.

- Ronald Reagan 278 Amerikan askerinin Beyrut'ta öldürülmesine karşı gereken tepkiyi gösterememiştir. Kendi anti-terör politikasına rağmen, sonradan Iran-Contra skandalı olarak bilinen 'rehinlere karşı silah' uygulamasına göz yummuştur.
- George H. W. Bush Libya'nın düşürdüğü ve 259 yolcunun öldüğü uçak kazasına karşı tepki göstermemiş, geçerli bir 'counter terrorism' politikası geliştirememiş, 1991 yılında Saddam Hüseyin'i devirmemiş ve bu nedenle Suudi Arabistan'da Amerikan askerlerinin kalmasını gerekli kılmıştır.
- Bill Clinton, soğuk harp sonrası tehlikenin terörizm olduğunu anlayıp, buna uygun politikalar geliştirmesine rağmen, CIA, Pentagon ve FBI arasında gerekli koordinasyon ve beraberliği sağlayamamıştır.
- George W. Bush, 9/11 den evvel bütün uyarılara rağmen gerekli tedbirleri almamıştır. Irak'ta gereksiz ve masraflı bir savaşa girmiştir. Netice olarak dünya'daki fundamentalist ve radikal İslam terör hareketini güçlendirmiştir.

Bu hikaye, 9/11 hücumundan sonra dahi ABD'nin hala al Qaeda'yı etkisiz hale getirecek politikalar geliştiremediğinin ve Amerikan topraklarının halen terörist hücumlara karşı ciddi zaaf içinde olduğunun hikayesidir.

ABD Başkanı, Hükümet görevlileri, FBI ajanları, CIA mensupları, ABD anayasasını'bütün düşmanlara karşı' koruyacaklarına yemin ederler. Bugün 'Anayasa' tehlike altındadır. Bu tehlike ortadan kaldırılmalıdır.

BÖLÜM 1: BEYAZ SARAYI BOŞALTIN

İlk haber toplantıda iken geldi. Bir uçak Dünya Ticaret Merkezine çarpmıştı. Daha fazla bilgi alana kadar 'En kötü senaryoya' göre hareket edelim talimatı verdim.

Derhal CSG Güvenli Video Sisteminin harekete geçirilmesini istedim. CSG, Karşı Terrör Güvenlik Grubu idi, ve federal hükümetin, 'karşı terrör' ve güvenlik teşkilatlarının tümünün başkanlarından oluşmakta idi. 1992 yılından beri ben bu komitenin başkanı idim. Daha sonra Başkan Yardımcısı Dick Cheney ile durumu değerlendirmek için Beyaz Saraya hareket ettim. Beyaz Saray'a vardığımda ikinci Bina'nın da vurulduğu haberi geldi. Artık karşımızda ne olduğunu biliyoruz.

Başkan Yardımcısının yanında Başkan'ın Milli Güvenlik Müşaviri Condoleezza Rice vardı. Ne oluyor sorusuna cevabım, al Qaeda ve herhalde devamı gelecek dedim. Rice ile evvelce, bu gibi durumlarda ne yapılacağını kararlaştırmıştık.

Gizli Servis Beyaz Sarayın altındaki sığınağa inmemizi istiyordu. Ben Beyaz Sarayın boşaltılmasını istedim. Bütün yetkililerle direkt temas halinde olabileceğimiz Güvenli Video Konferans Merkezine geçtik. Bu arada Başkan'ın Florida'da bir okulda olduğunu öğrendim.

GVK Merkezinde Washington ve ABD muhtelif şehirlerinde olan bakanlar, genel kurmay başkanı, CIA ve FBI direktörleri ile temas kurulmuştu bile.

İlk konuşan Sivil Havacılık Başkanı (FAA) oldu. Dünya Ticaret Merkezine çarpan uçaklar, Amerikan ve United Havayollarına ait idi. İki de kaçırılmışlardı.

FAA, ön tedbir olarak NewYork ve Washington'dan uçak iniş ve kalkışlarını yasaklamıştı. Bunu bütün Amerikan hava sahasına teşmil etmesini istedik. (O anda ABD hava sahasında uçan 4400 uçak mevcut idi.)

Gelen raporlar arasında Savunma Bakanlığının (DOD) 'ABD Güvenlik Alarm'ını DEFCON 3 seviyesine çıkardığı vardı. Bu seviye 73 Arap-İsrail savaşından beri görülen en yüksek seviye idi. Sebebinin diğer ülkelere duyurulmasına karar verildi, aksi halde kazara bir nükleer savaşa neden olabilirdik.

Geleceğini ikaz ettiğimiz 'Büyük el Qaeda Saldırısı' tahminimizden çok daha büyüktü. Dünya Ticaret Merkezinin iki binası artık yoktu. Ölü sayısı 10000'nin üzerinde idi.

Diğer taraftan belki, artık al Qaeda ile ellerimiz bağlı olmadan savaşma imkanına kavuşacaktık. Herhalde Afganistan'daki kampları bombalayacak, belki de işgal edecektik. Fakat kanımca biraz geç kalmıştık. 'Süper gücün' zaafı olduğunu kanıtlamışlardı. Onlar daha zeki diler.

Binlerce kişiyi öldürmüşlerdi.

Finansal piyasaların muntazam işler konuma getirilmesi önem taşıyordu. Bunun için Hazine Bakanı ile de temaslar sürüyordu. New York Belediye Başkanı, Güney Manhattan'ın boşaltılmasına karar vermişti. Vali ise Milli Muhafızları göreve çağırmişti.

Başkan Bush derhal Beyaz Saray'a dönüyordu. Oval Office'den yaptığı televizyon konuşmasında 'terörü yapanlar ile onlara yardım edenler arasında hiçbir fark

gözetmediklerini' açıkladı. O gün yaptığı üç televizyon konuşmasının verdiği görünümün aksine Bush, inanmış, kararlı ve güçlü gözüküyordu.

Yardımcıları ile yaptığı toplantıda, 'hepinizin anlamasını isterimki, şu anda harp halindeyiz. Bu işin sonunu getirene kadar da harp halinde kalacağız. Başka hiç bir şeyin önemi yok. Önünüzdeki bütün engelleri kaldırdım. İstedğiniz maddi olanaklar sizindir. Gündemde başka hiçbir şey yok.' diyordu.

Bu arada Savunma Bakanı Rumsfeld'in milletlerarası hukuk çerçevesinde, askeri gücümüzü yalnızca savunma amacı ile kullanabileceğimizi, ceza vermek için yapamayacağımızı belirtince Başkan'ın tepkisi sert olmuştu. Milletlerarası hukukçuların söyledikleri bana vız gelir, netice istiyorum'.

Başkanın öncelikle istediği iki husus vardı: Bir 'ara ve kurtar', İki 'piyasaları yeniden açın'. Başkan gece herkesin iyi uyumasını emretti. Ertesi günkü toplantıda hepimizin zinde olmasını istiyordu. Ben 9/12 tarihli toplantıya geleceğinden emin olduğum müteakip el Qaede hücumlarını nasıl durdurabileceğimizi müzakereye hazır olarak gittim. Ancak hayretle gördüğüm, tartışma konusunun, el Qaeda'dan uzaklaşıp, Irak üzerinde yoğunlaştığını görmek oldu. Rumsfeld ve Wolfowitz, ülkenin içinde olduğu faciadan istifade ederek, her vakit kendi gündemlerini oluşturan Irak' a hücum konusunu ısrarla işliyorlardı. Wolfowitz'e göre 9/11, al Qaeda'nın yardım almadan yapabileceğinden daha sofistike bir eylemdi. Bir devlet desteği olmadan (Irak), gerçekleştirilmesi olanaksızdı.

Toplantının ikinci kısmında, Rumsfeld, karşı tepki alanımızın genişletilmesi ve bu sahaya Irak'ın da dahil edilmesi gerektiğini savunuyordu. Ayrıca Rumsfeld'e göre Afganistan'da bombalanacak hedef çok azdı. Bu nedenle Irak'ın da bombalanması düşünülmeliydi.

Başkan Bush, Savunma Bakanının düşüncelerini hemen saf dışı bırakmağa hazır değildi. Irak'ta bir hükümet değişikliği gerektiğine inanıyordu.

Toplantı esnasında bizlere dönerek, 9/11 eyleminde Saddam'ın parmağı olup olmadığını araştırmamızı istedi.

Benim cevabım, eylemin el Qaeda tarafından gerçekleştirildiğini söylemek oldu. al Qaeda'nın önemsiz de olsa İran, Pakistan, Suudi Arabistan ve Yemen ile ilişkileri vardı. Ama Irak'la yoktu. Başkan toplantıyı, 'Irak ve Saddamı araştırın' diyerek bitirdi. Bir hafta sonra Başkan Kongre'nin müşterek toplantısında konuştu. Konuşmasında, düşman kim ve bizden niye nefret ediyor, soruları yer alıyordu.

BÖLÜM 2: İSLAM DÜNYASINDE DÜŞE KALKA YÜRÜMEK

Dünyada son yirmi yılda, ülkeyi yönetenler dahil Amerikalıların ekseriyetinin farkında olmadığı bir milletlerarası hareket gelişmektedir. Bu hareket dünya da bir İslam Devletler networku kurmak peşindedir. İslam dininde azınlıkta olan bir görüşten kaynaklanan bu hareket , şiddet ve korku ile dünya'ya hakim olmak amacını gütmektedir. Kurmayı

amaçladıkları 'hilafet devleti' ile dünyayı 14 cü asrın teokratik prensipleri ile yönetmek istemektedirler.

Bu hareketin niçin Amerika'yı hedef seçtiğini anlamak için, son yirmi beş yılın olaylarının gidişatına bakmak gerekmektedir.

Bu bakış bizi, 9/11, milletlerarası terörle savaşa ve Irak'a getiren olayların başlangıcı olan Ronald Reagan ve George W. H. Bush'un başkanlık dönemlerine götürmektedir.

Reagan, Sovyetler Birliğine karşı 'aktif' bir dış politika uygulamaya inanıyordu. Böyle bir politika karşısında, sınırlı ekonomik gücü dolayısıyla Sovyetler Birliğinin bocalayacağını ve dengesini kaybedeceğini düşünüyordu. Afganistan'da Rusya karşıtı güçlere yardım ederek, İran Körfezinde ABD üsleri tesis ederek ve İsrail'i kuvvetlendirerek, dış politika hedeflerine hizmet edeceğine inanıyordu.

Reagan, Başkanlık koltuğuna oturduğunda, dünya dengelerini etkileyen iki olayı miras olarak buldu. Bunlardan biri 1979 İran Devrimi diğeri ise Afganistan'ın Sovyet Rusya tarafından işgali idi. Bu iki olay da radikal İslam hareketini ateşliyor ve ABD'lerini İslam dünyasının içine çekiyordu.

1974 Arab Petrol Boykotu, Washington'a İran Körfezinde bulunan petrol kaynaklarının önemini öğretmişti. 1979 yılında, ABD'nin bölgedeki müttefiki Şah, radikal İslam bir grup tarafından devrilmişti. Ardından da Sovyetler Afganistan'ı işgal etmişlerdi. Bu gelişmelerin doğurabileceği muhtemel sonuçlar 'İran Körfezi' üzerinde yoğunlaşıyor idi.

İran Şahı hem ABD'yi 'Petrol Boykot'larına karşı daha az duyarlı kılıyor, hem de Şahın İran'ı Sovyet Rusya'nın güneye sarkmasına karşı bir duvar oluşturuyordu. Gelişmeler durumu tamamen değiştirmişti.

1979 yılından evvel ABD'nin Hint Okyanusunda veya İran Körfezinde mevcut askeri gücü çok sınırlı idi. Halbuki şimdi bu bölgede ABD askerlerinin gerektiğinde kullanabileceği 'üs'lere ihtiyacı vardı. Bu nedenle ABD diplomatları ve askerleri kendilerini Mısır, Bahrain, Kuveyt, Oman, Birleşik Arab Emirlikleri, Katar ve Suudi Arabistan hükümetleri ile bu ülkelerde 'üs' anlaşmaları yapmak için müzakere halinde buldular. Bu ülkelerden yalnız Suudi Arabistan konuya olumlu yaklaşıyordu. ABD'nin ihtiyacı olan üsleri Suudi Arablar kendileri inşa edeceklerdi. Üs'lerin kapasitesi Suudi Arab ihtiyaçlarının çok üzerinde olacak, ihtiyaç oluştuğunda ABD fazla kapasiteden yararlanabilecekti. Üslerin inşası için binlerce Amerikalı, Suudi Arabistan'da yaşamağa başlayınca, bunun Kuran'ın emirlerine aykırı olduğunu düşünen Suudiler arasında ABD'ye karşı tutumun ilk tohumları atılmış oluyordu.

1979 yılı olaylarından bir sene sonra, beklenmeyen başka bir olay, ABD'yi bölge politikalarının içine daha da çekti. Irak'ın yeni Cumhurbaşkanı Saddam Hüseyin İran'a saldırdı ve İran petrollerine sahip olmağa kalkıştı. ABD'nin Irak ile ilişkileri iyi değildi. Bu ülke Sovyetler Birliği'ne yakındı. Ancak İranla ilişkileri fevkalade kötü idi.

Yeni İran hükümeti Amerikan Büyükelçiliğini işgal etti ve Amerikan diplomatlarını rehlin aldı. Orta Doğu'da Batı ülkelerine yakın olarak tanınan Lübnan'da ki iç savaşa karıştı.

Lübnan'daki kargaşalar daha da kötüleşip İsrail'i de tehdit eder hale gelince, ABD duruma müdahale etmek ihtiyacını his etti ve 1982 yılında Lübnan'a asker yolladı. İran tarafından desteklenen Hizbullah örgütü, buna karşı, Amerikan askerlerinin kalmakta olduğu kışlaya karşı bir bombalı saldırı düzenledi ve 278 Amerikalı askerin ölümüne neden oldu. Bunun neticesi olarak ta ABD Lübnan'dan askerlerini çekmek mecburiyetinde kaldı.

Bu hadiseye de, altı yıl sonrası Libya tarafından İskoçya üzerinde düşürülen ve 259 yolcunun öldüğü hadiseye de zamanın Başkanları Reagan ve Bush tarafından gereken dozda tepki gösterilmedi.

Bütün askeri gücüne rağmen, ABD, Lübnan'da dini şevk'in karşısında ne yapacağını bilememiş ve aciz kalmıştı. Bütün Orta Doğu'da artık bir 'süper gücün' ne kadar kolay yenilebileceği ve püskürtülebileceği konuşuluyordu. Yıllar sonra Usama bin Laden, ABD'nin Lübnan'dan atılmasında terörizmin oynadığı role atıfta bulunuyordu.

Bu olaylar çerçevesine Reagan yönetimi Irak-İran Savaşını yeniden değerlendiriyor ve Irak'ın bu savaştan mağlup çıkmaması gerektiğini düşünüyordu.

1982 yılında Yönetim Irak'ı terörü destekleyen devletler listesinden çıkarıyor ve Irak'a yardıma başlıyordu.

Buna paralel olarak ta ABD-İsrail ilişkilerinin askeri boyutu önem kazanıyor ve kuvvetleniyordu. 1960-1970 tarihleri arasında ABD-İsrail ilişkileri düşük düzeyde idiler. 1973 Arab-İsrail savaşı esnasında her ne kadar İsrail'e silah yardımı yapılmış olsa bile, ilişkiler esas itibariyle 'diplomatlar' tarafından yürütülmekte idi. Ancak, Sovyetler Birliğinin, doğu Akdeniz'de meydana getirdiği tehlike, ABD-İsrail ilişkilerinde çok önemli değişiklikler meydana getirdi. İki ülke arasındaki ilişkiler bir 'stratejik işbirliği' olarak gelişmeğe başladı.

Afganistan ABD'ye Sovyetler Birliğinin gücünü tüketmek için büyük bir fırsattı.

Rusya, Kabul 'deki Hükümeti yönlendirme yolunu seçeceğine, bütün ülkeyi işgal etme yolunu tercih etti. Ve kendini içinden çıkmakta güçlük çekeceği bir bataklığın içinde buldu.

Başlangıçta ABD'nin Afgan direnişine yardımı sınırlı idi. 1985 yılını başında, Rusların kazanma yolunda oldukları anlaşılmağa başlamıştı. Afgan direnişçilerine nasıl daha etkili yardım edilebileceği yolları aranıyordu. Görülen Rusların kullandığı özel helikopterlere karşı Afganların etkisiz kaldıkları idi. Yönetim US ordusunun Afgan topraklarına girmesine katiyetle müsaade etmiyordu. Direniş Suudi Arab ve diğer Müslüman ülkelerden gelen gönüllüler tarafından yürütülüyordu. Çözüm direnişçilere 'stinger' füzeleri verilmesinde bulundu.

1987 başında durum değişmişti. 1988 yılında Sovyetler Afganistan'ı terk etmişlerdi bile.

Daha sonraları, Afganlara, Stinger füzeleri vermemizin ve silahlandırmamızın bir hata olduğu iddia edildi. Suudi'leri iş karıştırmanın hata olduğu söylendi. Bir çok kişiye göre

politikamız hatalı bir 'soğuk savaş' politikası idi ve al Qaeda'nın tohumlarını ektiği. Kanımca Reagan Yönetimin politikaları doğru politikalar idi. Ancak, aynı dönemde bizi bugün dahi etkileyen yanlış adımlar da atılmıştı.

Birinci olarak CIA, Pakistan istihbarat birimlerine fazla bağımlı hale gelmişti. Afganların sadakatleri Pakistan'a idi.

İkinci olarak, Afganistan'a savaşmaya gelenlerin kimlikleri üzerinde gerektiği kadar düşünülmemişti. Bunların savaşta sonra ne olacağı hakkında herhangi bir plan yoktu. Suudi İstihbaratı Başkanı Prens Turki, Usame bin Laden'i gönüllü-savaşçı bulmakla görevlendirmişti. Gelenlerin önemli bir kısmı, ülkelerindeki radikal İslam gruplarla bağlantılıydı. Bu gönüllülerin önemli bir kısmı bugün ülkelerinde al Qaeda teşkilatının başında bulunmaktadır.

Üçüncü olarak ABD, bölgedeki varlık ve kaynaklarını geri çekmekte çok aceleci davranmıştı. Böylece bizi nelerin beklediğini anlayamadan ayrılmış, gelişmeleri yönlendirme olanaklarımızı yitirmiştik.

Dördüncü olarak, Pakistan'ı Afganistan'dan gelen milyonlarca göçmenin sorunu ile başa bırakmıştı.

Sovyetler Afganistan'dan çekilmelerini 1989 yılı başında tamamladılar. Ülkede yeni bir güç dengesi oluşuyordu. Oyuncular, kabile reisleri, Amerikan yardımını dağıtan Pakistan Askeri İstihbarat Subayları ve ülkeye para ve Kuran getiren Arab gönüllüler idi.

Bu gönüllüler, Kabul, Kandahar ve Jalalabad'ta toplanmış, Sovyetler Birliğindeki gelişmeleri anlamağa çalışıyorlardı. Aralarında Suudi Usame bin Laden, Pakistanlı Khalid Sheik Muhammad, Endonezyalı Hambali ve bilmediğimiz daha birçoğu vardı.

Bu kişiler, Afganistan'daki yenilgi sonucu, Sovyetler Birliği'nin dağıldığına inanıyorlardı. Biraz para, Kuran ve bir iki kaliteli silah nelere kadirdi. Dinsiz bir Hükümeti bile devirmek mümkündü. Daha önemlisi bir 'süper gücü' dahi yok edebilirdin. Onlar etmişlerdi. Sene 1990 idi.

BÖLÜM 3: YARIM KALMIŞ GÖREV, BEKLENMEYEN SONUÇLAR

Irak'ın Kuveyt'i işgal edeceği konusunda rivayetler dolaşıyordu. Irak silahlı kuvvetlerinin almış olduğu konum şüpheleri kuvvetlendiriyordu. Ancak üst kademedeki düşünce rivayetlerin asılsız olduğu idi.

Devam etmekte olan toplantıdaki genel kanı da işgal olmayacağı merkezinde idi. Dışişleri Bakanlığı temsilcisi, Saddam'ın ABD Büyükelçisine söz verdiğini belirtiyordu. CIA'ye de aynı görüşte idi. Silahlı Kuvvetler temsilcisinin de görüşü keza aynı idi. İran Körfezi civarında manevralarını bitirmiş olan donanma kuvvetlerinin her ihtimale karşı bölgede bir süre daha kalması için yaptığım öneri kabul edilmemişti. Toplantı bu meyalde sona erdi.

Akşam evde iken tekrar toplantı yapılacağı haberi geldi. Irak Kuveyt'i işgal etmişti. Başkan Bush , Amerikanın nasıl hareket etmesi konusunda tereddüt içinde idi.Dışişleri Bakanı Jim Baker ve Savunma Bakanı Dick Cheney de ne yapılacağı konusunda emin değillerdi. Güvenlik Danışmanı Brent Scowcroft ise, Irak'ın 'stratejik denklemi' değiştirdiği ve devam etmesine müsaade edilemeyeceğini belirtiyordu. İngiltere Başbakanı Margaret Thatcher de aynı düşüncede idi.

Her ikisi de Kuveyt'teki Irak kuvvetleri ile Suudi petrol sahaları arasında hiçbir silahlı güç bulunmadığını belirtiyor ve işgale gerekli tepki gösterilmezse Saddam'ın cesaret alarak Suudi Arabistan'ın doğu petrol sahalarını da işgal edeceğini ifade ediyorlardı. Bu durumda ABD'ye her istediklerini dikte ettirebileceklerdi.

Gönülsüz olarak, Bush ve ekibi Suudi petrol sahasının savunulması gerektiği ve bunun hemen yapılması gerektiğine karar verdi. Ancak bunun için Suudi Arabistan'ın onayı gerekiyordu.

Suudi Kralını ikna görevi, Savunma Bakanı Dick Cheney'e verildi . Gidecek heyette, Paul Wolfowitz, General Norman Schwarzkopf ve bende bulunuyorduk.

Riyad'a indiğimiz gece doğrudan Kralın sarayına gittik. Gecenin geç saatine rağmen, toplantı da kralla beraber kalabalık bir prens topluluğu hazır bulunuyordu. Konuşmaya Cheney başladı. Durumu açıkladı. Sonra Schwarzkopf'a dönerek 'brifing'ine başlamasını söyledi. Brifing sonunda tekrar söz alan Cheney, Amerikan kuvvetlerinin yalnızca Suudi Arabistan'ı savunmak için geleceğini belirtti. Ayrıca Başkan Bush'un Krala tehlike hitamında Amerikan kuvvetlerinin çekileceğine dair şahsen söz verdiğini açıkladı.

Bundan sonra Kral kardeşlerine dönerek fikirlerini sordu. Prenslardan biri 'bir daha asla gitmeyeceğimiz kanısında idi. Diğer biri ise, bu durumun Kuran'a aykırı olduğunu belirtti.

Kral herkesi dinledikten sonra, 'Ben Başkan Bush'a güveniyorum.Ordusunun en kısa zamanda gelmesini istiyorum. Sonra da gideceklerine inanıyorum' diye kararını açıkladı.

Bir saat içinde ABD birlikleri üstlerinden Orta Doğu'ya hareket etmeğe başlamışlardı.

Suudi Arabistan Irak'a karşı yapılacak harekate diğer Arab ülkelerinin de katılmasını arzu ediyordu. Bu temin için,Heyetimiz üyeleri başta Mısır olmak üzere diğer Körfez ülkelerinin liderleri ile görüşmek üzere yola çıkmışlardı bile.

Takip eden aylarda Başkan Bush ve Dışişleri Bakanı müthiş bir diplomatik gayretle Suudi Arabistan ve Körfez ülkelerini müdafaa için yüz devletten oluşan bir koalisyon meydana getirdiler.

Bush ve Baker, Amerika'nın tek başına bir Arab ülkesine karşı savaşa girmesinin, Amerika için yaratacağı sorunları, Dick Cheney'nin aksine biliyorlardı. Bu nedenle, bir koalisyon yaratmak için evvelce görülmemiş bir diplomatik gayret sarf ettiler. Bu gayret maalesef on iki yıl sonra George W.Bush ve Dick Cheney tarafından tekrarlanmayacaktı.

Bush ve Baker diplomatik çabaları netice vermeyince, ve Saddam Hüseyin Kuveyt'ten çekilmeği kabul etmeyince, ABD planlarını, Suudi Arabistan savunmak yerine, Kuveyt'i işgal olarak değiştirdi. Bu karar Suudi Arabistan tarafından da desteklendi. Böylece ABD Silahlı Kuvvetlerinin, Suudi Arabistan'ı müdafaa etmek için yıllarca, ülkede kalmasına gerek de kalmayacaktı.

Savaş, Amerikan uçaklarının Irak mevzilerini ve stratejik noktaları bombalamakla başladı. Bunu kara hareketi takip etti. General Schwarzkopf'un savaş planı Iraklılar için tam bir sürpriz oldu. Irak kuvvetleri bozguna uğrayarak Kuveyt'i terk etmeğe başladılar.

Bu arada, değişik nedenlerle, Amerika'da savaş ile ilgili hava değişmeğe başlamıştı. Harb sahasındaki generallerin şaşkınlığı içinde, Bush yönetimi, yanlış veriler üzerine oturmuş, hatalı kararlar almağa başladı. Washington, İran ve Kuveyt yenilgilerinden sonra, Saddam Hüseyin'in Irak ordusu tarafından düşürüleceğine inanıyordu. Bu nedenle Irak ordusu'nun ve özellikle Cumhuriyet Muhafızlarının güçlerini muhafaza etmesine göz yumdular.

Bağdat'a kadar gitmek ABD planının hiç bir vakit bir parçası olmamıştı. Diğer taraftan koalisyona dahil ülkelerden, Mısır, Suudi Arabistan,Suriye, bir Arab ülkesinin ABD tarafından işgaline sıcak bakmıyorlardı. Irak'taki Şii çoğunluğun, İran yanlısı bir iktidar haline gelmesini de arzu etmiyorlardı.

Mısır ve Suudi Arabistan, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyinin, savaşın Kuveyt'in kurtarılması ile sona ermesini isteyen kararı tasvip ediyorlardı. Saddam'ın zaten iktidarda kalamayacağına inanan Bush yönetiminin de böyle bir karara itirazı yoktu.

Ama harbin sona ermesinden sonra gelişen olaylar beklendiği gibi olmadı. Saddam iktidardan düşmediği gibi, Cumhuriyet Muhafızlarını kullanarak, ABD'ye güvenerek kendisine karşı ayaklanan Şii'lere ve Kürt'lere karşı katliama girişti.Amerika ise buna seyirci kaldı.

ABD hareketi bir müddet daha devam ederek, Saddam'ı tamamen etkisiz hale getirebilirdi. Bağdat'ı işgal edip istediği kişiyi Irak'ın başına getirebilirdi.Ancak bu durumda, Irak'a karşı oluşan koalisyonun dağılması ihtimali yüksekti.

Fakat Kuveyt kurtarılmış olmasına rağmen, Irak , Orta Doğuda bir tehdit unsuru olmağa devam ediyordu. Amerikan askerleri daha Suudi Arabistan'ı terk edemeyecekti.Suudi Arabistan bu duruma hukuki bir şekil verecek bir anlaşma imzalamaktan kaçınıyor, ancak duruma göz yumuyordu. Bu da Suudi Arabistan'da rejim karşıtı ve ABD karşıtı olanların çoğalmasına neden oluyordu. Ülke'de yabancı silahlı kuvvetler bulunması dine karşı hürmetsizlik olarak kabul ediliyordu.Bu kişiler arasında Usame bin Laden'de bulunuyordu.

Kitle İmha Silahları harb nedeni olarak gösterilen sebepler arasında değildi. Ancak harb biterken ABD ve İngilizler, Saddam'ın kimyasal ve kitle imha silahları imal ettiğine inanmağa başlamışlardı. Bu nedenle Birleşmiş Milletler çerçevesinde,bu konuyu araştırmak için bir Komisyon (UNSCOM) kurulmasına karar verilmişti. Saddam, Komisyonun işini zorlaştırmak için elinden geleni yapıyordu. Bulunan bilgiler Saddam'ın

bu konudaki çalışmalarının , CIA tarafından tahmin edilen seviyenin de ilerisinde olduğunu gösteriyordu.

Saddam hala iktidarda idi. Birleşmiş Milletler Müfettişlerinin çalışmaları önleniyordu. Usama bin Laden, Suudi Arabistan'dan terörü destekleyen radikal bir devlet olan Sudan'a iltica ediyordu. Sene 1991 di.

Soğuk Harp zamanında Irak'a yapılan gibi bir müdahale düşünülemezdi.Ama şimdi Soğuk Harp sona ermişti. Amerika artık menfaatlerinin icabı gereği istediği gibi harekette serbestti.Ancak dünya'nın neresinde olursa olsun, dini ve etnik gerilimlerin faturası artık yalnızca ona çıkacaktı. Bu faturayı paylaşacak Komünist Blok artık yoktu. Dünya düzenini beğenmeyenlerin, fakirliklerini yabancı odaklara bağlayanların, kabahat bulacakları tek ülke kalmıştı.Taraftarlarını motive etmek için gösterecekleri tek hedef: Amerika.

BÖLÜM 4 **TERÖR GERİ DÖNÜYOR (1993-1996)**

1993 yılında Clinton yönetimi başa geçtiğinde, terörizm gündemindeki önemli konulardan değildi. George H.W. Bush döneminde de terör , yönetimin önemli sorunlar listesinde yer almıyordu. Bush döneminde vuku bulan tek belli başlı Amerika karşıtı olay Pan Amerikan uçağının düşürülmesi olmuş, Başkan Bush, bu saldırıya karşı diplomatik yollardan cevap vermeyi tercih etmişti.

Ben, Ocak 1993 tarihindeki Yönetim değişikliğine rağmen, Beyaz Saray'daki görevime devam ediyordum. Görevlerim arasında 'uluslararası terörizm' de yer alıyordu. Bu nedenle New York şehrindeki Dünya Ticaret Merkezinde patlayan bomba, benim de görev sahamın içinde idi.

Amerika'da bir terör olayı olacağı fikri bize yabancı idi.Dolayısıyla fazla üzerinde durulan bir konu değildi.

Dünya Ticaret Merkezindeki patlamadan bir kaç gün sonra FBI olayın failini tutuklamıştı. Muhammad Salameh'in tutuklanması ile olay açıklandı. Mesuller, önceden zan edildiği gibi Sırplar değildi. Failler Mısır, Ürdün, Irak ve Pakistan uyruklu idiler. Karşı-Terör Güvenlik Grubu (CSG) toplantısında, failerin kimler olduğunu öğrendiğimizi ama kimin adına çalıştıklarını hala bilmediğimize işaret ettim. Şüpheler New York'ta yaşayan bir Mısırlı din adamı üzerinde toplanıyordu.

CIA, Hizbullah, Abu Nidal veya Filistin İslami Cihad örgütünden olmadıklarına emindi. Ülkeye JFK Havaalanından girmişlerdi. Birinin pasaportu bile yoktu. Diğerinin üzerinde 'nasıl bomba yapılacağını öğreten' belgeler bulunmuştu.Buna rağmen ülkeye girmelerine müsaade edilmişti. Bunlardan biri olan Ramzi Yousef şimdi FBI tarafından olayı gerçekleştiren hücrenin başı olarak aranıyordu ama bulunamıyordu.

İki hafta içinde, FBI hücreye mensup dört kişiyi tutuklamıştı. Soruşturma kısa zamanda hücreye yardımcı olanları da ortaya çıkardı.Bunlardan bir tanesi, Ömer Abdel Rahmandı.

Rahman Mısırdaki radikal dincilerin fahri lideri idi. Yokluğunda teröre bulaşmaktan mahkum edilmişti. Sudan'a kaçmış, oradan aldığı vize ile ABD'ye gelmişti. Rahman'ı takip eden FBI ajanları, planlanan başka terörist saldırılarını da gün ışığına çıkardılar. Bunlar arasında Birleşmiş Milletler Binasının ve New York'taki Lincoln Tünelinin bombalanması da bulunuyordu.

Hadisenin kısa zamanda çözülmesi ve failerin tutuklanması, 'karşı-terör' mekanizmasının iyi çalıştığı intibahı veriyordu. Aslında gözlem doğru değildi. Zira "bu adamlar kim?" sualine hala cevap yoktu. Gerçek cevap 'al Qaeda' idi. Ne CIA ne de FBI böyle bir örgütün mevcudiyetinden henüz haberdar değildiler.

Usame bin Laden 'al Qaeda'yı üç sene evvel kurmuştu. FBI ve CIA, Usame bin Laden ismini de henüz bilmiyorlardı.

Aynı tarihlerde İngiltere'de yayınlanan bir Arapça gazetede, eski Başkan Bush'un son Kuveyt ziyareti esnasında kendisine karşı düzenlenen bir suikast teşebbüsünün başarısızlıkla sonuçlandığı haberi vardı. Suikastı planlayanlar, Kuveyt emniyet güçleri tarafından yakalanmış idi. Yakalananların ikisi Iraklı idi. Bir müddet sonra haberin doğruluğu Kuveyt yetkilileri tarafından kabul edildi. Bunun üzerine durumu incelemek için CIA, FBI ve Gizli Servis mensuplarından oluşan bir inceleme ekibi Kuveyt'e gittiler. Suikast teşebbüsünün, Irak İstihbarat Teşkilatı tarafından planlandığı ortaya çıktı. Adalet Bakanı ve CIA Başkanı, Kuveyt'e giden heyetin raporu ile ilgili olarak, iki paralel araştırma daha yürüttü.

Netice Kuveyt raporunu doğruluyordu. Bunun üzerine Irak'a karşı bir misilleme hareketine girişilmesi kararlaştırıldı. Bağdat'taki Irak İstihbarat Teşkilatının merkezinin bir Cumartesi gecesi misilleme olarak bombalanması kararlaştırıldı. Başarı ile sonuçlanan hareketten sonra Başkan Clinton bir televizyon konuşması ile misilleme ve nedenlerini kamu oyuna açıkladı. Saddam Hüseyin mesajı almıştı. Bu tarihten sonra, Irak'ın Amerika'yı hedef alan terör hareketlerine destek verdiğine dair herhangi bir bilgi, Amerikan İstihbarat birimlerine ulaşmadı. 2003 yılında Irak'ı işgal edene kadar.

Clinton Yönetimi, birinci yılında Somali'de da silah kullanmak veya kullanmamak seçeneği ile karşılaşmıştı. Bu gün geriye dönüp baktığımızda Ekim Mogadishu Savaşının, al Qaeda'nın Amerikalılara karşı planladığı ikinci hareket olarak görürüz. Bu dönemde Somali'de büyük bir açlık felaketi hüküm sürüyordu. 700000 kişi bu afet'in etkisi altında idi. Gönderilen yardımı dağıtmak için Somali'de bulunan, Birleşmiş Milletler Kuvvetlerine, yerli çeteler mani oluyorlardı. Amerikan Silahlı Kuvvetleri, Somali'de Birleşmiş Milletler Kuvvetlerine destek vermek için bulunuyorlardı. Yerli Çeteler arasında en güçlü olan Farah Aideed'in çetesi idi. Birleşmiş Milletler Kumandasında bulunan iki düzüne Pakistanlı askeri öldürmüşlerdi. Aideed yakalamak için Amerikan Özel Kuvvetleri tarafından yapılan baskın fiyasko ile sonuçlanmıştı. El bombası atan roketlerle Amerikan helikopterlerine saldıran çeteler, iki helikopterin düşmesine, on sekiz Amerikalı ve 1200 Somalilinin ölümüne sebep olmuşlardı.

Clinton üzerinde Amerikan askerlerinin çekilmesi için, Kongreden gelen ağır bir baskı vardı. Ancak Clinton bu baskıya göğüs gerdi. Amerikan Kuvvetlerini takviye ederek, Birleşmiş Milletler duruma tamamen hakim oluncaya kadar dayandı.

Bu sırada bizde Aideed'in adamlarının kimin tarafından yetiştirildiğini öğrenmeğe çalışıyorduk. CIA bunun cevabını bilmiyordu. Zaten, Somalia'da sağlıklı bilgi toplayacak teşkilata da sahip değillerdi. Bilahare elde edilen bilgiler, Aideed'in adamlarının Usama bin Laden ve al Qaeda tarafından yetiştirildiğini gösterecekti.

1993 yılında Başkan Clinton, Somalia'yı bir terör olayı olarak değerlendirmemişti. Usame bin Laden ve al Qaeda'nın varlığından bile haberi yoktu. Çünkü bu bilgi kendisine verilmemişti.

Diğer taraftan al Qaeda ve bin Laden ABD'ye karşı yeni bir zafer kazandıkları inancında idiler. Amerika, bir üçüncü dünya ülkesi tarafından yenilmişti. Tıpkı Vietnam'da, Lübnan'da olduğu gibi. Tıpkı Afganistan'da Rusya'nın yenilmesi gibi.

Her ne kadar CIA veya FBI al Qaeda'nın varlığından henüz haberdar değiller idiyse de, 1993'te olan terör olayları, 1994 yılında konuyu Clinton yönetimin gündeminde önemli bir yere oturtmuştu. Aynı yıl Başkan Clinton tarafından imzalanarak yürürlüğe giren Başkanlık direktifi, terör ile mücadele de takip edilecek yolu yeniden belirliyordu. Oklahoma City'deki bomba olayı terörün öldürücü boyutlarını bir kere daha göz önüne sürüyordu.

Ancak, Kongre, Başkan gibi düşünmüyordu. Bence daha çok politik nedenlerle, Başkan Clinton'a terör ile etkili bir şekilde savaşması için gerekli hukuki zemini hazırlamıyordu. 1996 yılında terörle savaş imkanlarımızı kuvvetlendirmek için yeniden gayret göstermemiz gerekecekti.

BÖLÜM 5: AZ DAHA SAVAŞ , 1996

Başkan Clinton'un Milli Güvenlik Takımı 1993 yılında görev başına geldiği zaman terör konusunu düşünmüyorlardı bile. 1996 yılında, aynı konu en önemli gündem maddeleri idi. İçinde buldukları yıl, büyük bir terörist saldırı ile karşılaşacakları yönünde ciddi endişeleri vardı. Saldırının al Qaeda'dan geleceğini düşünmüyorlardı. Çünkü bu isim henüz CIA raporlarında kullanılmağa başlamamıştı.

Iran, gizlice Devrimini ihraca devam ediyordu. Bu amaçla değişik ülkeler de Kudüs Gücü , Hizbullah gibi teşkilatları kullanıyordu. Önce Lübnan ve İsrail'de faaliyet gösteren bu gibi teşkilatlar, Orta Doğu'nun bütün ülkelerinde kök salıyorlardı. Amaç Amerika ve İsrail'e karşı silahlı mücadeleyi sürdürmektir.

Buna karşı, İran'ın nükleer ve kimyasal silahlar ürettiğinden şüphelenen ABD da İran'a karşı gittikçe kapsamını genişleyen bir ambargo uygulamakta idi.

1996 Atlanta Olimpiyatları yaklaşırken, İran'ın bir saldırısından ciddi bir şekilde endişe edilmeğe başlamıştık. Buna mani olmak için yapılan çalışmalarda, ABD'nin aslında bu konularda ne kadar hazırlıksız olduğunu görüyorduk. Değişik güvenlik kuruluşları arasında koordinasyonu sağlamak zordu. Hatta, bu teşkilatların değişik nedenlerle, işbirliğine tam olarak açık olmadıkları da ortadaydı.

Olimpiyatlar için alınan güvenlik tedbirlerini 'Özel Durumlar Ulusal Güvenliği' adlı bir program çerçevesinde müesseseleştirmek yoluna gittik.

Donanma İran Körfezinde Dubai ve Bahrain limanlarını üs olarak kullanmağa başlamıştı. Bahrain 5. Filonun merkezi olmuştu. Diğer taraftan Amerikan askeri birlikleri 1990 yılına nazaran azalmış olsalar da 1996 yılında hala Suudi Arabistan'da konaklanmağa devam ediyorlardı. Bu durum Krallık için huzursuzluk yaratan bir durumdu. Ülke içinde ki muhalefete koz veriyordu. Diğer taraftan Suudi Arabistan, ABD ile İran arasında bir silahlı çatışmadan endişe ediyordu. Böyle bir çatışmanın, Kuveyt harbinde olduğu gibi faturasının kendilerine çıkmasından çekiniyorlardı. Bu nedenlerle, her ne kadar üst düzeyde bizimle tam bir işbirliği içinde olduklarını belirtiyorlarsa da, alt seviyelerde işbirliği tarafımızdan arzu edilenden çok daha eksik düzeyde idi.

ABD Hava Kuvvetlerinin, Suudi Arabistan'ın doğusundaki Khobar'da bir üssü vardı. 1996 yılının Haziran ayında, bu kentte Amerikalıların oturduğu bir binaya teröristler silahlı bir saldırı düzenledi. Bina da yaşayan 19 Amerikalı hayatlarını kaybettiler. Bu ,Ülke'de Amerikalılara yapılan ilk saldırı da değildi. Kasım 1995'te Riyad'da yapılan başka bir saldırıda beş Amerikalı hayatlarını kaybetmişti. Her iki olayda da Suudi yetkililer saldırganları kısa zamanda yakaladılar. Ancak Amerikan yetkililerinin, bu kimseleri sorgulamalarına izin vermediler. Faillerin kim olduğu ve niçin saldırıyı düzenledikleri konusunda ABD `ye ancak kısa bilgi verdiler.

CIA yürüttüğü araştırma sonunda, olayların arkasında İran'ın olduğu neticesine varmıştı. CIA, İran tarafından desteklenen bu gibi saldırıların, ABD hedeflerine karşı devam edeceği kanısında idi. Bu durumda, Başkan Clinton, Amerikalı yetkililere İran'a karşı silah kullanmağa hazır olduğunu belirtti. Böyle bir karar almak durumunda kalırsa da, saldırının dozunun ağır olacağını belirtti.

ABD güvenlik kuruluşları arasında bu konuda görüşmeler devam ederken, TWA 800 sefer numaralı 747 tipi uçağın New York havaalanından kalktıktan kısa bir zaman sonra, nedeni bilinmeyen bir sebeple hava da patlaması, durumu daha da ağırlaştırdı. Olay Pan Amerikan uçağının İskoçya üzerinde teröristler tarafından düşürülmesine çok benziyordu. Birden bire İran'ı işgalimiz ihtimali çok yükselmışti.

Ancak, Savunma Bakanlığı, FAA ve FBI tarafından yürütülen soruşturma uçağın bir terörist saldırısı nedeniyle düşmediğini açık bir şekilde ortaya çıkardı.

Benim bulunduğum yerden, Khobar, TWA 800 ve Atlanta Olimpiyatlarındaki bomba hadiseleri, ABD'ye karşı yeni bir terörizm dalgasının başlatıldığı intibasını veriyordu. Hatta bu saldırının ,Amerika için deki hedeflere yönelik olduğu da söylenebilirdi.

Bu gelişmelerden faydalanarak, ülkeyi teröre karşı daha güçlü hale getirmek için çalışmalar başlatıldı. Kongre de bize destek veriyordu. Ancak hala tehlikenin boyutlarının ne kadar büyük olabileceğini bazılarımız idrak etmiş değillerdi.

Beyaz Saray'ın havadan bir saldırıya hedef olabileceğini, dolayısıyla, füzelerle korunması gerektiğini söyleyenlere, deli nazarı ile bakanlar çoktu.

BÖLÜM 6: AL QAEDA AÇIKLANIYOR

Clinton yönetimin ilk yıllarında, Dünya Ticaret Merkezinin bombalanmasından, Atlanta Olimpiyatlarındaki bomba hadisesine kadar, on bir önemli terör olayı meydana gelmişti. Ne CIA ne de FBI, bu olayları al Qaeda'ya atfetmedi.

Usame bin Laden adlı bir finansçının adı ortada dolaşmakta iseydi de, terörle ilişkisi henüz belirlenmemişti. ABD ve vatandaşlarına yapılan saldırılar genellikle İran veya Irak İstihbarat Teşkilatlarına mal ediliyorlardı.

Ancak bu arada, ABD Güvenlik Teşkilatının en üst düzeyinde olan kimseler, Usame bin Laden'in kimliğini merak etmeğe başlamışlardı. Bu konuda bir rapor hazırlaması için CIA görevlendirilmişti.

Zengin bir Suudi Arab ailesine mensup olan bin Laden, Kraliyet ailesini ve ABD ile ilişkilerini devamlı tenkit ettiği için sınır dışı edilmişti. Sürgün yeri olarak da Sudan'ı seçmişti. Sudan hükümeti teröristlere yardım etmesiyle tanınan Milli İslam Cephesi idi. Ülkenin lideri ise Hasan al-Turabi idi.

Sudan'a gitmeden bin Laden Afganistan'a gitti. Afganistan'da savaş devam ediyordu ancak bu Müslüman olmayanlara karşı bir cihad değildi.

Halbuki, bin Laden ve al Qaeda'nın hayallerinde, zayıf bir Müslüman ülkeyi kendisine hücum eden Hıristiyan devletlere karşı korumak , bunun içinde dünyadaki Müslüman ülkelerden Cihad için savaşacak gönüllüler toplamak yatıyordu. Bu şekilde kurtarılan ülke Radikal İslam bir devlet olacak, bunu başka devletler takip edecek ve sonunda hayal edilen İslam İmparatorluğu kurulacaktı.

Rusya'ya karşı bağımsızlıkları için savaşan Çeçenler , bu cihad için ideal bir başlangıçtı. Bu nedenle, bin Laden, Çeçenistan'a para, silah ve savaşmak için gönüllü göndermeğe başladı.

Komünizm'in çöküşü ile dağılan Yugoslavya'nın bir parçası olan Bosna da, plana uygundu. Hıristiyan bir çoğunluk Müslümanları yok etmek için savaşıyordu. Ancak Bosna'nın Çeçenistan'dan bir farkı vardı. Batı Avrupa ve ABD istihbarat teşkilatlarının gözü altında idi. Çok geçmeden, Bosna'ya gelen para, silah ve mücahitlerin gerçek yüzleri ve amaçlarını anlamağa başladılar. Tedbirlerini de aldılar. Her ne kadar, Bosna'da bin Laden istediğini elde edememişti ama, hem tecrübe edinmişti, hem de ilişkilerini kurmuştu. Bu ilişkiler, Londra'da Finsbury Park Camii'ne, Milano'da İslam Kültür Merkezine, Viyana'da Üçüncü Dünya Yardım Ajansına, Chicago ve Suudi Arabistan'da benzeri teşkilatlara kadar uzanıyordu. ABD'de dahil olmak üzere batı Avrupa hükümetleri gelen tehlikeyi görüyorlardı, ancak bazıları görmemeği yeğliyor diğerlerinin ise yürürlükteki kanunları ellerini bağlıyordu.

Bin Laden Sudanda bulunduğu sürede, bu ülke bir terörist yatağı oldu. Sudan askeri kuvvetleri ve emniyet teşkilatının tam desteği ile başta Bosna olmak üzere, Mısır, Etiyopya, Uganda'da terör faaliyetlerinin yöneltildiği merkez oldu. Bu arada Mısır

Başkanı Hüsnü Mübarek'e yapılan bir suikaste de destek verdi. İşte bu olay Bin Laden'in Sudan'daki ikametinin sonunu getirdi. Mısır'ın gösterdiği şiddetli tepki ve Sudan'a karşı harp açma tehditleri karşısında, faaliyetlerini 1996 yılında Afganistan'a kaydırmak mecburiyetini his etti. Bu sıralarda Afganistan'da Sovyetlerin iş başına getirdiği hükümet yerini Taliban hükümetine bırakmış idi. Bu hükümet de Bin Laden'e destek vermeye hazır idi.

Bu arada ABD Güvenlik Birimleri, Bin Laden'i kaçırap Amerikan adaletine teslim etmek için yollar aramaktaydılar. Ancak bunu gerçekleştirmek muhtelif nedenlerle mümkün olamayacaktı.

Sudan'da geçirdiği dört yıl içinde Bin Laden ABD'ye karşı açık bir şekilde harekate girişmeyecekti. Adı Bosna, Çeçenya, Filipinler, Mısır, Fas ve Avrupa'nın değişik yerlerindeki terör faaliyetlerine mali yardımda bulunduğu şeklinde duyulacak, New York, Somaliya, Suudi Arabistan ve Yemen'deki saldırılara karıştığı söylenecekti. Ama bunlar söylentilerden ileri gitmeyecekti.

Ancak 1995 yılında Bin Laden, Suudi Arabistan Kralına gönderdiği ve kamu oyuna açıkladığı mektup'ta, Suudi Arabistan'da Amerikan askeri bulunmasını tenkit edecekti. Artık Bin Laden'in 'Teşkilatı' dedikodu olmaktan çıkmıştı. ABD de bu tehlikeye karşı alacağı tedbirleri planlamağa başlamıştı.

1998 yılı başında al Qaeda, Mısır İslami Cihat Örgütü ile birleşecekti. İslami Cihad, 1997 yılında Luxor kentinde turistlere karşı bir saldırı yapmış ve 62 turist'in ölümüne neden olmuştu. Turizm gelirlerinin tehlikeye düştüğünü gören Mısır Hükümeti, İslami Cihadı amansız bir takibe almış, neticede zayıf düşen İslami Cihad, al Qaeda'nın eline düşmüştü. Şubat 1998'de bu iki teşkilat ABD, Mısır ve bazı diğer ülkelere harp ilan eden bir deklarasyon yayınlıyorlardı.

Bu deklarasyon, ABD yetkilileri için bir sürpriz teşkil etmiyordu. Biz kendimizi zaten al Qaeda ile harp halinde görüyorduk. Ve dost hükümetler ile Avrupa, Afrika ve Orta Doğu'da ki mevcut al Qaeda hücrelerinin yok edilmesi için çalışmalarına başlamıştık.

1998 yılının başında al Qaeda'ya karşı hücumu geçmek üzere hazırlıklarımız başlamıştı. ABD içinde yapılacak terör saldırılarına karşı korunmak için tedbirler ihtiva eden bir program gündemde idi. 1988 yılında gelişen olaylar, böylesi tedbirlere olan ihtiyacı kongre ve medya'ya anlatmamıza yardımcı olacaktı.

BÖLÜM 7 : BAŞLANGIÇ 'ANAVATANI KORUMA'

1995 yılında Aum Shinrikyo adlı bir dini tarikatın 'sarin' adlı bir kimyasal silahla Tokyo metrosuna yaptığı saldırı, ABD'de alarm zillerinin çalmasına sebep oluyordu. ABD böyle bir saldırıya karşı hazır mıydı? İncelemeler sonunda böyle bir saldırıya karşı hazır olmadığımız anlaşılıyordu. ABD ve Sovyetler Birliği 1973 yılında kimyasal silahların yasaklanması için bir anlaşma imzalamışlardı. ABD elinde bulunan kimyasal silahları imha etmişti. Ama herkes aynı şekilde davranmamıştı. Bunun üzerine 1995 Başkanlık

Talimatı yayınlanmıştı. Ancak bu talimatın gereğinin bütün birimler tarafından yapılmadığını, yapılsa bile bütünü kapsamadığını gösteriyordu. Bütçelerinde bu iş için gerekli kaynakların mevcut olmadığı da bir gerçektir.

Bu durumda Bakanlar Kurulu seviyesinde bir toplantı yapılması kararlaştırıldı. Bu toplantıda üç senaryo tartışılacak ve ülkenin hazırlık seviyesi saptanacaktı.

Birinci senaryo, ülkenin güney batısında başlayarak genişleyecek bir bulaşıcı hastalığa karşı ne kadar hazırlıklı olduğunu tespit edecekti.

İkinci senaryo da ise, bir Amerikan şehrinde patlatılan bir kimyasal silah karşısında ne kadar hazırlıklı olduğunu belirleyecekti.

Üçüncü senaryo ise, Washington D.C.'de bir terörist grubun elinde bulunan nükleer bir silahı etkisiz duruma getirmek için alınması gereken tedbirlerin ne olabileceği idi.

Toplantıdan ayrılan bütün Bakanlar dehşet içinde idiler. Çünkü tatbikat ülkenin, üç senaryodan hiçbiri ile etkili bir şekilde savaşmaya hazır olmadığını ortaya koymuştu.

Bunun üzerine yapılan ikinci bir toplantıda on 'İdari Programdan' oluşan bir hareket planı hazırlandı. Çalışmaları koordine etmek üzere, üst seviyede bürokratlardan oluşan dört adet komite teşkil edildi. Bu dört komiteye başkanlık etmek üzere, 'Ulusal Koordinatör' adı verilen yeni bir makam oluşturuldu. Ben de bu göreve tayin edildim.

Bu esnada al Qaeda'nın nükleer ve kimyasal silahlar elde etmek için gayret sarf ettiğini biliyorduk. Yaptığımız çalışmalar bize maalesef, ABD istihbaratının, al Qaeda'nın elinde bulunabilecek nükleer ve kimyasal silahları tespit edebilmek için gereken koordinasyon içinde çalışmadığını gösteriyordu. Ayrıca, bu silahları saklamanın, bulmaktan daha kolay olduğu da bir gerçektir. Bir negativi, yani al Qaeda'nın kitle imha silahlarına sahip olduğunu ispat etmek de mümkün değildi.

ABD istihbarat analistleri, bu gibi silahların saklanması için müsait bir mevki, havadan çekilen fotoğrafların da yardımı ile tespit etmişlerdi. Burası Afganistan'daki Tora Bora vadisi idi.

BÖLÜM 8 : DELENDİ EST / İMHA EDİLMELİ

ABD'nin Tanzanya ve Kenya'daki büyükelçilikleri 7 Ağustos 1998 yılında aynı anda saldırıya uğradılar. İki yüz elli yedi ölü ve beş bin yaralı saldırının bilançosunu meydana getiriyordu. al Qaeda 1998 yılında yayınladığı 'fetva'yı gerçekleştirmişti Gelen istihbarat raporları saldırıyı al Qaeda'nın gerçekleştirdiğini doğruluyordu.

Al Qaeda'ya karşı alınacak tedbirler tekrar gündemin birinci maddesi idi. Bu sefer Başkan Clinton ciddi tedbirler talep ediyordu. Bu sırada gelen istihbarat bilgileri, 20 Ağustos tarihinde, Bin Laden de dahil olmak üzere, en üst seviyedeki al Qaeda yetkililerinin, Afganistan'daki kamplarında bir değerlendirme ve ilerisi için planlama toplantısı yapacaklarını gösteriyordu. Bunun üzerine Başkan, al Qaeda'nın ABD'ye harp ilanını da

göz önüne alarak, adı geçen tarihte, Afganistan'daki al Qaeda kamplarının vurulmasına karar verdi.

Genel Kurmay Başkanlığınca hazırlanan plan çerçevesinde hareket için kuzey Arab Denizinde bulunan gemilerden atılacak füzeler kullanılacaktı. Hareket tam bir gizlilik içinde yürütülecekti. Füzeler, Pakistan hava sahasından geçecekleri için, yanlış anlaşmaya mani olmak amacı ile Pakistan yetkililerine son anda durum izah edilecekti. Harekatta kara kuvvetleri kullanılmayacak idi. Genel Kurmay, bunu riskli görüyordu. Harekat planlandığı gibi gerçekleştirildi. Ancak Bin Laden kurtulmayı başardı. Kamplarda bulunan bazı Pakistanlı subaylar ölmüşlerdi. Medya haberleri subayların kamplarda Kaşmirli gerillaları eğitmek için bulduklarını iddia ediyordu. Bununla beraber, benim yönümden konu Pakistan istihbaratının, ABD ile tam bir işbirliği içinde olmadığı şeklinde idi. Aksi halde Bin Laden'in çoktan yakalanması gerektiğine inanıyordum. Pakistan kanımca, bölgesel politikalarının sonucu olarak, ABD'ye gerekli tüm yardımı yapmaktan kaçınıyordu.

Amerikan kamu oyu, kamplara yapılan saldırıyı tepki ile karşıladı.Kaynakların israfı olarak değerlendirdi. Cumhuriyetçi Parti taraftarları olayı politik kazanç elde etmek üzere kullandı. Amerikan kamu oyunun olumsuz tepkisi, al Qaeda ile mücadelede elimizi bağlayan bir unsur olarak ileride önümüze çıktı.

ABD füzelerinin Afganistan'a doğru hareket ettiği gün, Başkan Clinton, Bin Laden ve al Qaeda'ya karşı müeyyideler uygulamaya başlanması için bir Başkanlık Kararı çıkardı.Altıay sonra bu müeyyideler Taliban için de geçerli oldu.Bu kararlar al Qaeda ile savaşı mali sahaya da taşımış oluyorduk. Burada sorun, yine muhtelif devlet birimleri arasında koordinasyonu sağlamak oldu. Ayrıca bu savaşın en sofistike metodlarla olması için çaba göstermek icap ettiğini gördük.Bu mücadelenin etkili olması için uluslararası destek görmesi çok önemli idi. Bu desteği verenler olduğu gibi, Suudi Arabistan gibi ayağını sürüyerek destekleyenler de oldu.

Bush yönetimi başa geldikten sonra terörün mali boyutları ile savaş ikinci plana düştü. Zaten Bush yönetimi Clinton tarafından başlatılmış her şeye büyük bir şüphe ile bakıyordu. Ayrıca, 'çok taraflı' olarak tarif edilebilecek her şeye de soğuk oldukları ortada idi.

Afrika'daki Büyükelçiliklere yapılan saldırılara misilleme yapılmasını onaylayan Başkan Clinton aynı zamanda, al Qaeda ile mücadele için 'Pol-Mil Plan' adını verdiğimiz bir tedbirler dizisi hazırlanmasını da istemişti. 'Pol-Mil-Plan', politik-askeri planlamanın kısaltılmış adı idi. Haiti'deki gelişmelere karşı hazırlanmıştı. al Qaeda'yı imha etmek için çok yönlü ve detaylı bir plan gerektiğine hepimiz inanmıştık. İstihbarat teşkilatı, al Qaeda hücrelerini bulacak ve imha edecekti.

Adalet Bakanlığı teşkilatı aynı görevi ABD içinde yapacaktı. Dışişleri Bakanlığı, diğer ülkelerin planlarımızı onaylamasını ve bize destek olmalarını sağlayacaktı. Dışişleri ve Savunma Bakanlıkları, ülke dışındaki elçilik ve askeri üslerin ve benzeri tesislerin terörist saldırılara karşı güvenliklerini arttıracak tedbirler alacaklardı. Maliye Bakanlığı, al Qaeda'nın mali kaynaklarını kurutmak ve dondurmak amacı ile,uluslararası bankacılık

sistemi ile birlikte çalışacak ve bu amaca ilişkin gerekli hukuki yapıyı hazırlayacaktı.Havadan ve karadan yapılacak saldırılar için planlar hazırlanacaktı.

Pol-Mil Planı gereğince, Usame bin Laden ismi artık kullanılmayacak, savaşın al Qaeda ile olduğu vurgulanacaktı. Bu tedbirler dizisinin kalbinde Bin Laden'in bir şekilde yakalanması veya öldürülmesi yatıyordu. Ancak bunun gerçekleşmesi kolay gözüküyordu. Bir kere Bin Laden'in ,belirti zamanda nerede olduğunu öğrenmekte güçlük çekiyorduk. Bin Laden devamlı yer değiştiriyordu. Bulunduğu yeri tespit ettiğimizde ise, vurma kararının alınması, füzelerin o noktaya varması zaman alacağından, füzelerin varış anında, Bin Laden'in hala aynı yerde olacağından emin olamıyorduk.

Diğer taraftan, al Qaeda hedeflerinin bir plan dahilinde bombalanmasının karşısında olan önemli bir kesim de vardı. Dışişleri Bakanlığı bunun karşındaydı. O sıralarda Irak'ın Kuzey ve Güneyinde zaten böyle bir uygulama içinde idik. Bunu Afganistan'a da teşmil etmek, diplomasi açısından sorunlar yaratıyordu. ABD 'Çılgın Bombacı' lakabı ile anılmağa başlamıştı . Ayrıca bu gibi saldırılar, Pakistan hava sahası üzerinden gerçekleşmek mecburiyetinde idi. Bu da Pakistan hükümetini,özellikle kendi kamu oyu önünde zor duruma düşürüyordu. Bu gibi saldırıların,Pakistan'ın olumsuz tavrına rağmen devamı, bu ülke ile ilişkilerimizi zedeleyebilirdi. Pakistan üzerindeki etkimizi kayıp edebilirdik.Bu da özellikle iki nükleer güç Pakistan-Hindistan ilişkilerindeki gerginlik nedeniyle arzu edilmiyordu.

Bir program çerçevesinde al Qaeda hedeflerinin bombalanmasına muhalefet mevcut idiyse de, bin Laden'in öldürülmesi gündemi işgal etmeğe devam ediyordu.Ancak bu başarısızdı. Ben , bugüne kadar, bu görev'in neden ister Afgan, ister başka milletten olsun bir şahıs veya gruba havale edilmediğini anlamış değilim.Bunu Başkan Clinton'un, bir suikast listesi hazırlamak yoluna girilmesini arzu etmemesine bağlıyorum. Bunda da, Munich Olimpiyat oyunlarındaki hadiseler sonucu İsrail'in böyle tutum içine girmesinin doğurmuş olduğu arzu edilmeyen sonuçların etkili olduğu anlaşılıyor.

BÖLÜM 9 : MİLLENİUM ALARMI

Aralık 1999 ayının ilk günlerinde edindiğimiz bilgiler bir al Qaeda hücresinin, yılbaşı kutlamaları esnasında, New York'da turistik hedeflere karşı eylem hazırlığı içinde olduğunu gösteriyordu. İstihbarat camiasındaki kanı, bir eylem planı ortaya çıkardıkça mutlaka başkalarının da olduğu merkezinde idi.

1999 yılı içinde al Qaeda'ya karşı tedbirler konusunda bir miktar yol almıştık. ABD Büyükelçilikleri daha güvenli hale getiriliyordu. Burada mevcut mali olanaksızlıkları mümkün olduğu kadar aşmaya çalışıyorduk. Kongre, Afrika'da olanlardan sonra konuya, bir kısa bir müddet için de olsa, olumlu yaklaşmıştı. Ancak bu yaklaşım çok uzun sürmedi. Afrika'daki facianın unutulması ile, Kongrenin tutumu da eskiye döndü.

Büyükelçiliklerin bir kaleye dönüştürülmesine, Dışişleri mensupları da karşı çıkıyorlardı. Buldukları ülkenin sosyal hayatından tecrit edilmelerinin , işlerini zorlaştırdığı görüşünde idiler.

Diğer taraftan Dışişleri Bakanlığı Taliban hükümetine, Afganistan'daki terörist kamplarının kapatılması için ve teröristlerin ABD'ye teslimi için baskı yapıyordu. Ancak başarılı değildi. Taliban üzerinde etkili olabilecek üç ülke mevcuttu. Pakistan, Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri. Bu üç ülkenin Afganistan ile diplomatik ilişkileri olduğu gibi, ülkeye yardımda da bulunuyorlardı.

Ancak bu ülkelerin baskıları da sonuç vermedi. Taliban, ülkelerine sığınmış din kardeşlerine İslam felsefesi için yardım etmeği görev olarak görüyorlardı. Kendilerine delil gösterildiği takdirde bin Laden'in Müslüman bilim adamlarından kurulacak bir mahkeme tarafından yargılanabileceğini belirtiyorlardı. Bin Laden'in terör olaylarına karışmasına da mani olacaklarını ifade ediyorlardı.

Bu durumda ABD üç kademeden oluşan bir plan oluşturdu. Birinci olarak, bin Laden'in terör olaylarından Taliban'ı da sorumlu tutacağımızı açıkladık.

İkinci olarak Suudi ve UAE hükümetlerinden Afganistan ile ilişkilerini kesmelerini talep ettik. Üçüncü olarak Taliban hükümetinin mallarına el konulması ve ekonomik yaptırımlar uygulanması konusunda Birleşmiş Milletlerden, Rusya'nın da onayı ile bir karar çıkarttık.

İki sorun, Taliban ile anlaşmamıza mani teşkil ediyordu. Birincisi, Taliban, bin Laden'i teslim etse bile ABD'nin taleplerinin burada son bulmayacağına inanıyordu. Ayrıca Taliban liderleri, esas itibarıyla, bin Laden'i amaçlarını benimsiyor ve destekliyordu.

Al Qaeda'nın harekete hazırlandığını bilmemize rağmen, nereye vuracağını tayin edemediğimiz için yapabileceğimiz fazla birşey yoktu. Bu arada Taliban ve bin Laden'e karşı Afganistan'da baskıyı arttırmayı düşünüyorduk. Bunun yollarından biri ülkenin kuzeyinde Taliban rejimine karşı savaşan ve ülkenin üçte birinde hakim olan Kuzey İttifakına desteği arttırmaktı. Ancak bunu CIA'nın alt kademeleri onaylamıyordu. Onlara göre Kuzey İttifakı, Taliban ile başa çıkacak güçte değildi. Başındakiler eroin kaçakçılığına bulaşmışlardı, insan haklarına saygılı değillerdi, sivil halkı öldürmüşlerdi. Kuzey İttifakına yardım, işler kötü giderse CIA başına patlayabilirdi.

Yılbaşı yaklaştıkça gerginlik artmakta idi. Amerikan Elçilikleri, askeri üsler uyarılmıştı. ABD içinde 18000 adet polis karakolu teyakkuz halinde idi. Beklemekten başka yapılacak birşey yoktu. İlk fırsat hiç beklenmedik bir yerden geldi. British Columbia'dan Washington eyaletine giden bir ferry'nin yolcuları gümrükten geçerken, şüpheli görülen birinin arabasında patlayıcı maddeler ve Los Angeles Havaalanının planları bulunmuştu. Biz bununla uğraşırken Ürdün'de bir al Qaeda hücreleri keşf edildi. Hücrenin faaliyet gösterdiği evde çok miktarda patlayıcı mevcut idi. Hücrenin başı ise işinden istifa etmiş bir Boston taksi şoförü idi. Buradaki araştırmalar bizi önce Pakistan'a sonrada Los Angeles havaalanı yakınlarında ikamet eden bir Amerikalıya götürdü.

Pol-Mil Plan çerçevesinde yürürlükte olan 'Millennium Alarmı' planına uygun olarak harekete geçildi. Burada FBI'a büyük görev düşüyordu. FBI bu görevi başarı ile yürüttü. Binlerce FBI ajanı iz sürmeğe başladılar. Washington ferrisinde yakalanan teröristten elde edilen bilgiler, bizi Montreal şehrinde yaşayan bir Cezayirli mücahitte götürdü. Montreal'de elde edilen bilgiler ise New York ve Boston'daki al Qaeda hücrelerine ulaşmamızı sağladı.

ABD Adalet Bakanlığı ,FBI tarafından talep edilen telefon dinleme ve diğer elektronik izleme taleplerini genellikle sorgular. Ama 'Millennium Alarmı' süresince bu nevi talepler çok daha hızla onaylandı.

USS Sullivans adlı destroyer Aden'i ziyaret ediyordu. Bu gemiyi batırmak için hazırlanan plan, patlayıcıları taşıyacak teknenin fazla yükten dolayı batması neticesi akim kaldı. Amerikan destroyer'in in batırılması , al Qaeda tarafından hazırlanan terör saldırıları zincirinin bir halkası idi. Bu zincirin diğer halkaları ise Los Angeles havaalanına yapılacak saldırı, Amman Radisson otelinin bombalanması, Mount Nedo'da Hristiyan turistlerin öldürülmesi idi.

Yılbaşı gecesi, hareket izleme odasında gelişmeleri takip ediyorduk. New York'ta yeni yıl yaklaşırken dünya'da herhangi bir olay yoktu. Bilgisayar sistemi çökmemişti. Havayolları , o gece zaten uçuşlarını iptal etmişlerdi. New York şehri polis kaynıyordu.Washington D.C.'de Başkan Clinton Lincoln Anıt'ındaki kutlamalara katılmış ve salimen Beyaz Saray'a dönmüştü. Her ne kadar Los Angeles'in yeni yıla girmesine henüz üç saat olmasına rağmen rahat nefes almağa başlamıştık.

Bütün olanlardan bir şeyler öğrenmiştik. Ama öğrendiğimiz en önemli şey, Bostonlu şoförün, Los Angeles ve Brooklyn al Qaeda hücrelerinin bize söylediği idi. 'Biz Buradayız'.

Askerler her büyük askeri harekattan sonra bir değerlendirme yaparlar.İyi yaptıklarını ve eksiklerini tespit ederler. Bunları değerlendirirler. Gelecek için dersler çıkarırlar. Yeni planlarını bu değerlendirmelerin ışığında düzeltirler.

Bizde aynı şekilde 'Millennium Terörist Alarmını' değerlendirdik. Çıkardığımız sonuçları aşağıda olduğu gibi özetleyebiliriz. Eksiklerimizin başında ABD içinde 'uyuyan al Qaeda hücreleri' olduğuna inancımızın eksikliği geliyordu. Ben beş senedir, al Qaeda'nın içimizde olduğunu biliyordum, ama FBI'ı buna inandıramamıştım. FBI göre ABD içinde 'uyuyan

al Qaeda hücresi' yoktu. FBI Milli Güvenlik Bölümü yalnızca Rus ve Çin casusluk faaliyetleri ile ilgileniyordu. Görüştüğümüz FBI Bölge Ajanları, bölgelerinde al Qaeda'nın mevcut olabileceğine ihtimal vermiyorlardı. Daha çok organize suçlar ve uyuşturucu ticareti ile ilgileniyorlardı.

FBI'nın ABD'de meri kanunlar çerçevesinde, terörizm ile ilgili olarak aktif olması da mümkün değildi. 1970 yıllarının Watergate olayı, kanun yapıcıyı bu konularda çok hassas hale getirmişti. Güvenlik Kuvvetlerinin elini kolunu bağlamıştı.

FBI'nın bilgisayar network'u zamana göre çok iptidai kalmıştı.Daha çok güvenli telefon kullanarak haberleşmeği tercih ediyorlardı. Önemli bir bilgi edinmeleri halinde bunu bir rapor olarak diğer istihbarat birimlerine ilettikleri görülmemişti. FBI ve CIA arasında kırk senelik bir husumet vardı.Nihayet aralarında işbirliği gerektiğini anlamış olsalar bile, kırk senenin alışkanlıklarından vazgeçmek kolay değildi.

Hazırlamış olduğumuz raporu Başkan Clinton da görmüştü ve CIA'nin bin Laden'i bulmak için göstermiş olduğu gayretten memnun olmadığını açıkça ifade etmişti. Bu durumda konu üzerinde tekrar düşünmemiz gerektiği kararına vardık. Toplantılarımızda , bin

Laden'i vurmak için pilotlar tarafından kullanılan istihbarat uçakları yerine, pilotsuz uçan ve 'predator/yırtıcı' adı verilen uçakların kullanılmasının maksat için daha uygun olduğu kararlaştırıldı. Bu uçaklardan çok sayıda yoktu. Olanlar Irak ve Bosna'da kullanılıyordu.Mevcut modelleri yalnız resim çekebiliyordu. Ama yapım safhasında olan yeni modellere füze yerleştirilmesi de mümkün olabilecekti.

Bir 'predator'un Afganistan üzerinde uçuşunu Virginia'dan izlemek imkanını bulduk. Hollywood filmleri gibi idi. Biz bir odada oturuyorduk, uçağın uçarken çektiği film ekrandan izliyorduk. Bulduğumuz odadan uçağı kumanda edebiliyorduk. Mesela al Qaeda tarafından kullanıldığı bilinen bir villadan çıkan bir otomobili şehir içinden geçerken takip etmek mümkündü. Aynı şekilde uçak terörist kamplarının üzerinden sessizce uçarken, kampda olanları en ince teferruatına kadar izleyebiliyorduk.

Bu pilotsuz uçağı Afganistan'da üç kere kullanmak fırsatı bulduk.Sonra hava şartlarının kötü olması sebebiyle, uçuşları bahara erteledik. Bahar gelince bu uçakların füzelerle donatılmış modelini kullanmak üzere talepte bulunduk. Ancak CIA Predator'un bir karşı-terör silahı olarak kullanılmasına şiddetle karşı çıkıyordu. Bütün dünyada CIA ajanlarının hayatını tehlikeye sokacağını iddia ediyordu.

Clinton'un başkanlık dönemi sona ermek üzereydi. Yönetimin üzerinde çalıştığı son önemli milli güvenlik sorunu, İsrail-Filistin arasında bir anlaşma sağlamaktı. Göstergeler bu sefer bir netice alınacağı yönünde idi. Orta Doğuda sulh, al Qaeda için mevcut desteği azaltabilirdi. ABD'ye olan nefreti de. Ben gelen Yönetim için 'Pol-Mil Planı'nı günün şartlarına getirmekle görevli idim. Üzerinde fikir birliğine varılmamış konuları veya alınmamış kararların altını çizecektim. Hazırladığım listede Kuzey İttifakına yardımı artırmak, kampların yok edilmesi, 'silahlandırılmış predator'un al Qaeda yönetiminin elimine edilmesi için kullanılması vardı.

Clinton görevini bitirdiğinde bin Laden hayatta idi.Halbuki öldürülmesi ve al Qaeda'ya karşı savaşın şiddetlendirilmesi için talimatı vardı. al Qaeda'yı Bosna'da yenmeyi başarmıştı.Terörizmin ABD için en önemli tehlike olacağını herkesten önce Clinton görmüştü. Karşı-Terör savaşını ve 'Anavatan Koruma' programını o başlatmıştı. İran ve Irak'ın ABD'ye karşı başlatmak istediği terör savaşını durdurmuştu.

Dahili politika nedenleri ile Clinton'un Afganistan'daki al Qaeda kamplarını bombalaması çok tenkit edilmişti. Başarısız FBI Başkanını değiştirmeyi başaramamıştı. Bin Laden'in elimine edilmesi için CIA'e kati talimat vermesine rağmen, CIA bu görevi yerine getirmekte direnmişti.Savaş geçmişi olmayan bir Vietman Savaşı karşıtı olarak, istediği askeri tedbirleri almakta zorlanmış hatta başarısız olmuştu. Buna rağmen, ciddi tehlikeler geldiğinde bunlara karşı gelmek için gereken tedbirleri onun Yönetimi almıştı. Clinton yönetimi sona ererken, yeni gelen Bush yönetimi de dahil olmak üzere bir çok kimse, al Qaeda tehdidinin abartılmış olduğuna inanıyordu. Netice itibariyle al Qaeda birkaç Amerikalının ölümüne sebep olmuştu.Reagan yönetimi esnasında Beyrutta bir terörist saldırı sonucu ölen yüzlerce Amerikan askeri veya Libya tarafından Bush yönetimi zamanında düşürülen PANAM uçağında ölenler yanında al Qaeda'nın terörü bir hiçti. Bu iki olay, ABD tarafından askeri misilleme sebebi sayılmamıştı. Şimdi değişen neydi?

2001 Ocak ayında Clinton'un al Qaeda tehlikesinin ABD'nin güvenlik sorunlarının başında gelmesi gerektiği tavsiyesi, Bush yönetimi tarafından biraz tuhaf karşılanacaktı. Tıpkı Clinton yönetiminin bu konuda takip ettiği diğer politikalar gibi.

BÖLÜM 10: 11 EYLÜL EVVELİ VE SONRASI

Al Qaeda saldırılarını senelerce evvel planlıyordu. Uyuyan hücreler kuruyor ve bilgi topluyorlardı. Emellerine uzun vade de ulaşmayı planlıyorlardı. Senelerce, hatta on senelerce beklemeğe hazırıldılar. Buna karşılık ABD dört yıllık seçim devresi içinde çalışmağa alıştı. George Bush ve Dick Cheney, seçim kampanyaları esnasında,terör tehlikesinden hiç söz etmemişlerdi. Yalnızca, Rusya ile yapmayı planladıkları anti balistik füze anlaşmasından ve Irak'tan bahis etmişlerdi.

Ocak 2001 'de, yeni yönetim'in yetkileri, Condi Rice, Steve Hadley, Dick Cheney ve Colin Powell'a verdiğim briefingde verdiğim mesaj açıklı. al Qaeda bizimle harp halindedir. ABD de belirlediklere hedeflere hücum için hazırlıklar yapmaktadırlar. Kesin ve çabuk hareket etmek mecburiyetindeyiz.

Aldığım tepki, kişilere göre değişiyordu.Ancak genelde, al Qaeda konusunu abarttığımızdan kuşkuluyorlardı.Mesela 1993 yılında New York'ta Dünya Ticaret Merkezinde meydana gelen terör olaylarının bin Laden tarafından ,bir devlet desteği olmadan tek başına yapılabileceğine inanmıyorlardı. Geçmiş birikimleri onları sorunlara daha çok 'Soğuk Harp' mentalitesi içinde yaklaşıtıyordu.. Terör konusun da ise gündemlerinde Irak vardı. Halbuki biliyorduk ki, Irak 1993 yılından beri ABD için bir terör tehdidi teşkil etmiyordu.

Bush Yönetimi, Clinton'dan devir alınan anti-terör politikalarını benimsemediği gibi, terör ile savaş için teşkilatlanmamızı onaylamıyordu. Bu nedenlerle, Bush Yönetim'in ilk aylarında, al Qaeda ile savaşta önemli adımlar atılamadı. Vakit kaybedildi. Ben, Bush Yönetiminin el Qaeda ile savaşmak için gerekli kararları alması yönünde bütün gücümle çalışıyordum. Bu maksatla 'Pol-Mil Plan'nını yeniden yazdım. Planı yeni bir 'Milli Güvenlik Başkanlık Kararı' haline getirdim.İmzalaması için Başkan Bush'a yolladım. Ancak fazla yol aldığımı söyleyemem.

CIA eksperleri, al Qaeda'nın yeni hazırlıklar içinde olduğunu ifade etmeğe başlamışlardı. Gelen haberlerin doğru olduğu her geçen gün daha kesinleşiyordu. İtalya, Fransa ve Almanya'da gizli hücreler bulunuyor, ve mensupları tevkif ediliyordu. ABD donanmasına ait gemilere Bahrain'de saldırılacağı hakkında elimizde ciddi belgeler vardı. İtalyanlar, Geneo şehrinde yapılacak G-7 zirve toplantısına saldırılacağı hakkında inanılır bilgiler elde ettiklerinden bahis ediyorlardı.

Haziran ayı geldiğinde CIA Başkanı Tenet ve ben, çok yakında bir seri saldırının yapılacağına kani idik. Büyük olasılıkla saldırılar İsrail ve Suudi Arabistan'da olacaktı. Temmuz ayının ilk haftasında CSG (Karşı-Terör Güvenlik Grubu) toplandı.Büyük

birimlerin en yüksek derecede hazırlık durumuna gelmesini kararlaştırdık. Gerekli uyarılar her tarafa dağıldı. FBI'da bizim kaygılarımızı paylaşıyordu.

Bu anda gerek CIA gerekse FBI'nın alt kademelerinde, isimleri ABD istihbarat ve güvenlik birimlerince bilinen iki al Qaeda ajanının ülkeye girmiş olduğu bilgisi mevcuttu. Bu ajanlar, pilot olmak için kurslara yazılmışlardı. Ancak bu bilgi bize erişmemişti. Beyaz Saray'a da gitmemişti. .Bu haber bize erişmiş olsa idi, çok şeyin değişeceğine inanıyorum. Millennium Tehdidi esnasında başarılı olmuştuk. Yine olabilirdik.

4 Eylül 2001 tarihinde, Ülkenin en yüksek istihbarat birimi olan Başkanlar Komitesi nihayet toplantı. Halbuki, ben bu toplantının yapılmasını 25 Ocak 2001 tarihinde talep etmişim.

Toplantıdan evvel, Condi Rice ile yaptığım görüşmede, Yönetimin, al Qaeda'yı ciddiye alıp almayacağı konusunda karar vermesi zamanı geldiğini, ara politikalarla sonuç alamayacağımızı izah etmeğe çalıştım.

CSG toplantısı hiçbir sonuç doğurmadı. Ben ve CIA Başkanı Tenet, tehlikenin çok ciddi olduğunu yine anlatmağa çalıştık. Kimse itiraz etmedi.

Powell, Taliban ve al Qaeda'la mücadelede Pakistandan daha çok destek almak için bu ülkeye baskı yapmamızı savundu. Ancak etkili olmak için gerekebilecek mali güçten Bakanlığımız yoksundu. Rumsfeld ,bütün toplantı boyunca düşünceli görülyordu. Sonunda Wolfowitz gibi Irak terörünün önemini hatırlattı.

Tenet, CIA'nın bazı tedbirler alabileceğini ifade etti. Bunları bilahare bildirecekti.

Ayrıca CIA'de mali kaynak sıkıntısında idi. Kongreden ek ödenek isteyecekti.

Toplantının tek heyecanlı bölümü 'Predator'un silahlı modelinin, al Qaeda hedeflerini vurmak için, Afganistan'a gidip gitmeyeceği tartışılırken yaşandı.

Ne CIA nede Savunma Bakanlığımız buna rıza gösterdiler. Condi Rice, Toplantıyı herhangi bir karar almadan bitirdi. Bana geniş kapsamlı yeni bir "Milli Güvenlik Başkanlık Talimatı" hazırlamamı ve imzalanmak üzere Başkan Bush'a yollamamı söyledi.

11 Eylül saldırısını durdurabilir miydik? Buna cevap vermek zor. Ancak gerçek olan birşey var. ABD'yi bu gibi saldırılardan koruyacağına güvendiğimiz teşkilatlar görevlerinde başarısız olmuşlardı. Gerekli bilgiyi gerekli zamanda ve gerekli yere taşımayı becerememişlerdi. Tehlikeyi yok edecek kesin adımları atamamışlardı. Ancak itiraf etmek gerekir ki, 11 Eylül saldırısını durdurabilmiş olsa idik bile, ileri tarihte buna benzer başka bir saldırı olacaktı. ABD'de buna şiddet ile cevap vermek mecburiyetinde kalacaktı. Üzülerek belirtmek gerekir ki, Amerika olaylara ancak olduktan sonra tepki verebilmektedir. Daha evvel değil.

11 Eylül'den sonra ağır bir bedel ödemiş olmamıza rağmen, dersimizi almış olduğumuzu düşünüyordum. Artık al Qaeda'yı yok etmek için tek elden harekete geçecektik. İslami terör ile boğuşan ülkelere yardım edecektik. Radikal İslam'a karşı alternatifler üretecektik. Ve ülkede mevcut zaafılarımızı giderecektik. Mantıklı gündem bu olmalıydı.

Saldırıdan altı ay sonra, Amerikan halkı da böyle düşünüyordu. Normal hayata dönmeye başlamıştı. Yetkililer derslerini almışlardı. Sistem tedbirlerini alacaktı. Terör belası artık bir tehdit teşkil etmeyecekti. Hem ben hem de Amerikan halkı yanılıyorduk.

Ben Milli Güvenlik Konseyi (NSC) Kıdemli Karşı-Terör Sorumlusu görevinden ayrılmıştım. Bu göreve benden sonra gelen de kısa zamanda istifa etti. İstifa nedeni yeni Yönetim'in önümüzdeki terör tehdidinde yaklaşımını fazla bürokratik bulması idi. Onun yerine tayin edilen de huzurlu değildi.

Bir akşamüstü, benim evimde, birer bardak şarap içerken şikayetlerini dinlemek fırsatını buldum. Bana şöyle diyordu: 'Bunlar için özünü hala anlamış değiller. Her yerde al Qaeda ile savaşacağımıza, ülkede güvenliği arttıracak tedbirleri alacağımıza, yalnız ve yalnız Irak'ı istila etmeği düşünüyoruz. Afganistan'da bulunan asker sayımız yetersiz. Taliban toparlanıyor. Biz Kabul'daki hükümete yardım edeceğimize, olanaklarımızı Irak'a yapılacak saldırı için bekletiyoruz. Irak'ın ABD tarafından işgali, al Qaeda'nın elini ne kadar kuvvetlendirecek farkında bile değiller. Irak'tan bize gelen bir tehdit yok. Halbuki ABD halkının yüzde yetmiş, Dünya Ticaret Merkezine saldırının Irak'tan geldiğine inanıyor. Niye biliyor musun? Çünkü Bush Yönetimi öyle düşünsün istiyor. En kötüsü, teröre karşı savaşı, kendi politik amaçları için kullanıyorlar.

O gün bana içini döken görevli de kısa bir zaman sonra istifa etti. Ama söyledikleri doğru çıktı. 2002 Kongre Seçimlerinde ve 2004 Başkanlık Seçiminde, Cumhuriyetçi parti adayları, 'Harbi' seçim platformlarının birinci maddesi yaptılar. Yalnız Amerikan halkı 'harb' dendiğinde 'teröre karşı harb' diye düşünüyordu. Aslında Cumhuriyetçi adayların düşündükleri başka bir harb idi.

Ben Başkan Bush'un Milli Karşı-Terör Koordinatörü olarak on ay görev yaptım. 11 Eylül'den evvel kendisi ile 'terör' ile ilgili hiçbir görüşmem olmadı. Kendisi ile yaptığım üç görüşme oldu. Bunların hiç birinde 'terör' konu olmadı.

Başkan Bush ile yaptığım görüşlerde edindiğim intiba, kendisine yakıştırılan, sessiz, zekası az zengin çocuğu tasvirinin pek doğru olmadığı idi. Konuya eğildiği zaman sorduğu sualler, netice odaklı bir zekaya sahip olduğunu gösteriyordu. Ama basit çözümler arayan bir kişi olarak görünüyordu. Böyle bir çözümü bulduğu vakit, çözümü sonuçlandıracak sebat ve enerjiye sahip idi. Sorun, karşılaştığı önemli konular, terör olsun veyahut Irak olsun incelik ve ayrıntı ile dolu idiler. Çözümleri, ciddi bir analiz gerektiriyordu. Ancak ne Bush ne de yakınındakiler, böyle bir analiz ile ilgili değildiler. Önem verdikleri konularda zaten ne yapacaklarını biliyorlardı.

Bush'un etrafında dar bir müşavir kadrosu vardı. Söylendiğine göre, okumayı fazla sevmiyordu. Gece saat 10.00 da uyuyordu. Buna mukabil Clinton, sabahın erken saatlerine kadar dosya okur, aynı zamanda da televizyonu takip ederdi. Hala da, önemli saydığı her tür kitabı okumağa vakit bulurdu.

Bush, konunun dibine inip karar verir ve sonraki soruna geçerdi. Buna mukabil, Clinton her konunun cıçığını çıkarırdı. Müşavirlerine, bilim adamlarına, bürokratlara herkese sorar. Öğrenir ondan sonra kararını verirdi.

Bush, al Qaeda'dan haberdardı. Ama felsefesini veya kaynaklarını öğrenmek için fazla zaman da harcamamıştı. 11 Eylül saldırısını öğrenince, ilk reaksiyonu, karşı saldırıydı. Yaklaşımı 'ya bizimlesiniz yada bize karşısınız' şeklinde idi. Irak'a karşı politikasında, önceleri, ABD'nin gücünü gösterme amacı vardı. Irak'a saldırmanın, ABD'yi gerçekte daha güvensiz bir hale getireceğini ve radikal İslam terör hareketini daha da güçlendireceğini bilmiyordu.

11 Eylül günü Başkanlık koltuğunda oturan kim olursa olsun, saldırılara cevap olarak, terör'e karşı harb ilan eder, al Qaeda'nın Afganistandaki varlığına son vermek için, bu ülkeyi işgal ederdi. Yine her başkan ülkenin Güvenlik Sistemini kuvvetlendirecek yeni tedbirler alır idi. George Bush'un tepkisi ise değişik oldu. Hedef olarak Irak'ı seçti. Ve terör ile mücadelesini bu ülke'de başlattı.

Halbuki Irak, ABD için terör babında bir tehdit değildi. Başka bir Başkan'ın 11 Eylül saldırısına cevabının Irak'ın işgali olacağını düşünemeyiz. 11 Eylül saldırıdan sonra, al Qaeda'nın Afganistan'daki varlığının yok edilmesi ve liderlerinin öldürülmesi gerektiği aşıkardı. Ne yazık ki, Bush'un bu yönde aldığı önlemler kifayetsiz idi.

Saldırıdan sonra, ABD'nin İslam dünyası ile ilişkilerini iyileştirmek için adımlar atması gerekirdi. İslam dünyasına, bizim sunduğumuz geleceğin, al Qaeda'nın sunduğundan daha cazip olduğunu göstermemiz gerekiyordu. Halbuki Bush'un, petrol zengini bir Arap ülkesini işgali, radikal İslam'ın kitlelere olan cazibesini arttırdı. Bölgedeki insanların, ABD'nin reform çağrılarına gözlerini ve kulaklarını kapadı.

BÖLÜM 11 : HAKLI HARP, HAKSIZ HARP

11 Eylül'den sonra terör ile savaşmakta başarılı olmak için neler yapmalıydık?

Gündem üç maddeden oluşacaktı. İlk olarak, Başkan , ülkenin teröre karşı mevcut zaafalarını yok etmek için büyük gayret içine girmeliydi. İkinci olarak, al Qaeda ideolojisini ve radikal İslam terörist hareketini durdurmak için, ve müşterek Amerikan ve İslam ilkelerine destek vermek için harekete geçmeliydi. Üçüncü olarak, kilit ülkelerde, al Qaeda terörünün köklerini kurutmak için, mevcut hükümetlere destek olmalı, bu hükümetlerin siyasi, ekonomik ve sosyal politikalarını destekleyerek, terör ile savaşlarında yardımcı olmalıydı. (Öncelik verilmesi gereken ülkeler Afganistan, İran, Suudi Arabistan ve Pakistan idi.) Bu listede Irak'ın işgali olmamalıydı. Yapılacak işler büyük kaynak gerektiriyordu. Ancak bu kaynaklar mevcut değildi. Çünkü Irak savaşı için ayrılmıştı.

Amerika, genellikle tedbir almak için felaketin gelmesini bekler. Felaket gelmişti. Yönetimin, kongrenin ve yerel idarelerin, ülkenin dahili güvenliğini ve tehlikeye karşı teyakkuz durumunu iyileştirmemek için sebepleri olamazdı. Dahili korunma veya 'anavatan koruma' esas itibarıyla başlıca tehlike unsurlarını tespit edip, bunlardan gelebilecek saldırı tehdidini azaltmaktır. Bu da ulusal ihtiyaçları tespit eden bir plan hazırlayıp, bu planın başarısı için gereken kaynakların sistematik olarak teminini

gerektirir. Bunların hiçbirini yapmadık. Organize olamadık. Teknoloji ve kaynakları kullanamadık. Vatandaşlık haklarımızı korumak için lüzumlu hassasiyeti gösteremedik. Ve 'Teröre Karşı Milletlerarası Savaşa' rağmen, ve 'Irak Savaşına' rağmen, belki de bu savaştan dolayı teröre karşı hala kırılıyoruz.

11 Eylül'den sonra gündemimizde olması gereken ikinci konu, İslam'ın köktenci ve radikal versiyonu olan al Qaeda felsefesi ile nasıl savaşacağımız olmalı idi. Bombalar, kurşunlar, kelepçeler ve hapis, bu ideolojiyi yenmemize yeterli olamayacaktır. Müslüman dostlarımızla, beraber kominizme karşı verdiğimiz mücadeleyi tekrar vermeliydik. Kominizm ile savaştığımızda, zaferi silahla kazanmadık. Daha güçlü ve cazip bir ideolojiye sahip olduğumuz için kazandık. Maalesef halen bu yolda olduğumuz söylenemez. Mollalar karşısında sesimiz güçsüz ve anlaşılmaz biçimde çıkmaktadır.

Radikal İslam'a karşı bir cephe oluşturmak için, İslam dininin büyük bir çoğunluğunu teşkil eden mutedil İslam ile işbirliğine gireceğimize, tam tersini yaptık. Petrol zengini bir Arap ülkesini işgal ettik. İsrail-Filistin anlaşmazlığı konusunda hiçbir şey yapmadık. Irak'ın al Qaeda'ya destek verdiği konusunda elimizde hiçbir delil yok. Ama İran'ın barınak verdiğini biliyoruz. Bazı Suudi'lerin al Qaeda'ya mali kaynak sağladığını biliyoruz.

Yine bazı Suudi 'hayır cemiyetleri'nin al Qaeda'nın mali imkanlarını gizlenmesinde rol aldığını da biliyoruz. Irak harbi başladığında, Bush Yönetimi 30.000 ABD askerinin hareket için kafi olacağını ifade ediyordu. Halbuki 2003 yılında Irak'ta bulunan Amerikan askeri sayısı 150.000 civarındadır.

Harbin başlangıcında, hedefimizin Saddam, oğulları ve birkaç yüksek rütbeli Baath partisi yetkilisi olduğunu ilan etmiştik. Verdiğimiz sözü tutmadık. Baath partisinde herkesten hesap soracağımız ortaya çıktı. Bundan sonra işimiz güçleşti. Saddam rejimi altında herkes Baath partisi üyesi idi. Olmayana hayat hakkı yok idi. Bugün de kendilerine hayat hakkı verilmeyeceğini görenler, direnme yolunu seçiyorlar.

Hem süper güç olup, hem de sevilme kolay değildir. Bir süper güc'ün sorumlulukları da perspektifi de diğer ülkelerinkinden farklıdır. Ama diğer ülkelerin çoğu, süper gücün, sorumlu bir dünya vatandaşı olduğunu ve başkalarının hak ve hukukuna ve fikirlerine saygı duyduğunu görürlerse, süper gücü anlayışla karşılayabilirler.

Ama Amerika maalesef böyle davranmamaktadır. Kyoto Anlaşmasından tutun da Uluslararası Ceza Mahkemesi ile ilgili davranışına kadar menfi tutumu, diğer ülkeleri küstürmektedir.

2003 yılında gelen işgal ABD'nin birçok dostunu kaybetmesine yol açmıştır. Bugün Amerika'ya özellikle İslam dünyasında güven duyulmamaktadır.

Bunun kadar önemli olan, bugün Amerikan halkının kendi milli güvenlik kurumlarına olan güven duygusunun sarsılmış olmasıdır.

11 Eylül'den sonra üzerine eğililmesi gereken üçüncü konu, rejimlerinin al Qaeda tarafından devrilmesi muhtemel olan ülkelerin Hükümetlerini güçlendirmek olmalıydı. Bu ülkelerden ilki Taliban yönetimindeki Afganistan idi. Bu ülke al Qaeda'nın sığınağı idi.

Clinton yönetimi zamanında bu ülkedeki terör odaklarının vurulması karar altına alınmış ancak, CIA ve Savunma Bakanlığının çekinceleri nedeniyle gerçekleştirilememiştir. 11 Eylül saldırısından sonra kimsenin bu konuda bir itirazı olamazdı. Buna rağmen, Yönetim bu konuda kararlı ve seri hareket etmedi. Kuzey İttifakına yardım etmedi. Taliban ile anlaşarak sorunu halletme yoluna gitti.

Taliban, bin Laden'i teslim talebini kabul etmediği için anlaşma olmadı. ABD'nin Afganistan'a hava hücumları 7 Ekim'de başladı. İlk Amerikan askeri ancak 25 Kasım tarihinde Afgan toprağına ayak bastı. Afgan-Pakistan sınırı kapatılmadı.

Aradan iki sene geçmiş olmasına rağmen bin Laden halen serbesttir. Taliban lideri Mullah Ömer'de keza. ABD , Irak'ta kullandığı imkanların ancak yüzde beşini Afganistan'da kullanmaktadır. Halen iktidarda olan Hükümet, ülkenin ancak bir bölümünde etkilidir. Afganistan'ın bugüne kadar terör tehdidinden arındırılmış olması gerekirken, hala potansiyel olarak teröre sığınak olabilecek bir ülkedir.

Amerikan yönetiminin, al Qaeda benzeri grupların eline geçmemesi için yardım etmesi gereken ülkelerin ikincisi Pakistan'dır. Pakistan'ın 11 Eylül'den evvel politikası iki yönlü idi. Ülkenin Askeri İstihbarat Birimleri, al Qaeda'ya silah ve para yardımında bulunuyor, Kaşmirli teröristleri , Hindistan üzerinde baskı kurmak için eğitiyordu. Pakistan polis ve İstihbarat Kuvvetleri ise, teröristleri tutukluyor ve genellikle ABD'ye yardımcı oluyordu. al Qaeda Pakistan'ın bazı bölgelerinde popüler idi. Saldırıdan sonra, ülkeyi yöneten General Müşerref, cesur bir politika takip ederek,ülke içinde, al Qaeda'ya karşı harekete geçti.

Bin Laden'in Pakistan'daki popülaritesi halen devam etmektedir. Camilerde ve medreselerde Amerikan düşmanlığı açıkça yapılmaktadır. Ve kabul görmektedir.Pakistan'ın Afganistan ile sınırının büyük bölümü hükümet kontrolü altında değildir. Burada al Qaeda hala hüsnü kabul görmektedir. Ve Pakistan nükleer silahlara sahip bir ülkedir. Bazı haberler, Pakistanlı bazı nükleer bilim adamlarının, al Qaeda sempatzanı olduğu merkezindedir. Bu bilim adamlarının, al Qaeda ile temas halinde olduğu da söylenmektedir.

Kanımcı, Irak'ta dahil olmak üzere hiçbir şey, nükleer silahlara sahip bir al Qaeda'dan daha tehlikeli olamaz. Pakistan ordu ve General Müşerref tarafından yönetilmektedir. Müşerref, al Qaeda'nın yok edilmesini samimi bir biçimde arzu etmektedir. Ancak Pakistan çok fakir bir ülkedir. Müşerref'in takip ettiği politikalar meyve verirse, sokaktaki Pakistanlı bundan dolayı kendini daha müreffeh his ederse, başarılı olacaktır. Genç Pakistanlılar, medreselerde mollaların elinden kurtarılıp, modern ve laik fertler olarak yetişirlerse, al Qaeda, en büyük desteğini kayıp edecektir.

ABD'nin Pakistan'a yaptığı ekonomik yardımın yeterli olduğunu söylemek mümkün değildir. General Müşerref'in son Washington ziyaretinde bizzat ifade ettiği gibi, 'Pakistan'ın askeri yardıma değil, ekonomik yardıma ihtiyacı var. Siz bize ihtiyacımız olmayan yardımı yapıyorsunuz, olanı ise esirgiyorsunuz.'

Suudi Arabistan da bu ülkelerden biri idi. 11 Eylül'den evvel ABD istihbarat birimleri, Suudi istihbarat birimlerini el Qaeda hakkında bilgilendirirdi. Bu bilgilerin nasıl değerlendirildiğini hiç bir vakit bilmezdik. Saldırıdan sonra Suudi hükümeti, işbirliği için daha olumlu havaya girdi. Ancak 2003 yılında,

Riyad şehrinde bomba yüklü bir kamyonun patlamasından sonra, al Qaeda konusunu daha ciddiye aldıklarını ve ciddi bir mücadele başlattıklarını gördük.

Suudi Arabistan'ın ileri gelen kişileri İslam dininin Vahabi sektine mensuplardır. Bu sekt başka dinlere hoşgörüsüz yaklaşır. Ve İslam dininin genişlemesi için mücadele verir. Suudi hükümetinin kaynaklarını kullanarak, Afganistan, Bosna, Çeçenistan'da 'cihat' savaşlarını desteklediğini biliyoruz. Suudi Arabistan hükümetinin Avrupa ve Amerika'da Vahabi camileri ve okulları açılması için kaynak temin ettiğini de biliyoruz. Aynı şekilde zengin Suudi vatandaşlarının da Vahabizm yayılması için maddi yardımda bulunduğunu ve bu kaynakların muhtelif kanallardan geçerek sonunda al Qaeda'nın emrine verildiğini de bilmekteyiz.

Suudi Arabistan yetkilileri al Qaeda'yı bilerek mi destekliyorlardı? Suudi Arabistan kraliyet ailesinin, Vahabizm'in dünyaya yayılmak ve İsrail ile mücadele konusundaki faaliyetlerini bildiğini ve desteklediğini söyleyebiliriz. Kraliyet ailesi, hedefin kendi aileleri olmadığı sürece, al Qaeda'nın faaliyetlerine göz yumduğu da bir gerçektir. Riyad'daki saldırı bu tutumun değişmesine sebep olmuştur.

Suud Ailesinin yıkılması, konu ile ilgili olanlar arasında sürpriz olmayacaktır. Hatta, Başkan Yardımcısı, Cheney, Irak savaşını, enerji kaynağı olarak Suudi'lere daha az bağımlı olunacağı varsayımı ile desteklemiştir.

Suudi Arabistan'ın geleceği ve istikrarı , ABD için hayati önem arz etmektedir. Amerikan yönetimleri, politikalarını bu hususu göze alarak geliştirmek mecburiyetindedirler.

Iran, terörle mücadelede önem sırası yüksek dördüncü ülkedir. Irak'ın aksine İran'daki rejim, uluslararası teröre doğrudan destek vermektedir. Hizbullah örgütü kuruluşundan beri Tahran tarafından yönetilmekte ve finanse edilmektedir. al Qaeda'nın Mısır'daki kolu İslami Cihad örgütünün Tahran'da bürosu mevcuttur. al Qaeda'nın Afganistan'ı terk etmek mecburiyetinde kalan Şura Konseyi ve Yöneticileri İran' a kaçmışlardır.

Irak'ta kitle imha silahları bulunamamıştır. Ancak B.M. Atomik Enerji Komisyonu, İran'da bir nükleer silahlanma programı mevcut olduğunu açıklamıştır.

Bu nedenlerle, ABD'nin İran politikasının dikkatli, yaratıcı ve ölçülü olması gerekmektedir.

Eğer, politikalarımızda doğru ve başarılı olamazsak, 2007 yılında karşımızda göreceğimiz manzara şöyle olacaktır:

1. Taliban benzeri bir hükümet tarafından yönetilen , al Qaeda benzeri bir ideolojiyi, terör yolu ile dünyaya yaymak isteyen nükleer bir Pakistan ve peyki Afganistan.
2. Hizbullah benzeri bir ideolojiyi dünyaya yaymak isteyen, yine nükleer silahlara sahip bir İran.
3. 14.yüzyıl prensipleri ile yönetilen, Şeriatçı Suudi Arabistan Cumhuriyeti.

11 Eylül büyük bir facia olmakla beraber, aynı zamanda büyük bir fırsat idi. O gün, dünyanın her yerinde, Tahran da dahil olmak üzere halk kendiliğinden sokağa dökülmüş, Amerikanın acısını paylaşmıştı. Amerika'da halk, Cumhuriyetçi olsun Demokrat olsun Başkan Bush'un etrafında kenetlenmişti. Bu bütün dünya insanların, dini hoşgörü, çeşitlilik, özgürlük ve laisizm prensipleri etrafında birleşebilmesi için bir fırsattı. Bu fırsatı kaçırdık.

Amerika, bir çoğunun korktuğu gibi, acısını, etrafa saldırarak dindirmeye çalıştı. Dostlarını kırdı. Düşmanları ise, biz size söylemiştik, işte Amerika budur dedi. Samuel Huntinton'un medeniyetlerin çatışması teorisini doğruladı.

Bunun bedelini uzun bir zaman ödeyeceğiz.

SONSÖZ

Karşımızdaki tehlike, tevkif ederek ve hapse atarak başa çıkacağımız cinsten değildir. Hakiki İslami değerleri temsil eden dostlarımızla bir araya gelerek, önümüzdeki soruna bir çözüm aramak ve bulmak zorundayız. Birkaç Terörist lideri hatta, bin Laden'i yakaladık ve cezalandırdık diye, mücadeleyi kazandığımızı zan etmemeliyiz. Çünkü, onların kadroları, Irak'ın istilasından da güç alarak artmağa devam etmektedir. Zaman bizim aleyhimize çalışmaktadır. Geçen zaman bizim, gelecek saldırıya karşı zaafımızı artırmaktadır.

2000 Başkanlık seçimlerinde bahis konusu bile olmayan 'terör', 2004 seçimlerinde ,en önemli gündem maddesi olacaktır. Başkan Bush, Amerikan halkından terör ile savaşta kendisini desteklemesini isteyecektir. Irak'ta , Amerikan şehirlerinde terörle savaşmamak için bulunuyoruz diyecektir. Ama Irak'taki savaş Amerikayı teröre karşı daha güvenli bir yer yapmamaktadır. Bush Irak'taki savaşın terörün Amerika'ya gelmesine mani olmayacağından söz etmeyecektir. Irak'taki savaş, sadece Amerika'nın gerçek teröristlerle mücadele gücünü azaltmaktadır.

11 Eylül'e ve diğer terörist saldırılarına rağmen, Amerikalıların çoğu, bir süper gücün, bir avuç dini fanatik tarafından dizleri üstüne getirilebileceğine inanmamaktadır.

Ben, düşmanın küçümsememesi gerektiğine inananlardanım. Bugünkü düşmanımız uzun vadeli düşünmektedir. Akıllı ve sabırlıdır. Onları yenmek için geniş ufuklu, yaratıcı ve enerjik olmalıyız. Mücadelemiz dünyada özgürlüğe ve insan haklarına inananların mücadelesidir.

YAZAR HAKKINDA

Richard A. Clarke, son üç Amerika Cumhurbaşkanı, Milli Güvenlik Konseyi Sekreteryasında çalışarak hizmet vermiştir. Devlet hizmetine 1973 yılında Savunma Bakanlığında, Nükleer Silahlar ve Avrupa Güvenliği konusunda analist olarak başlamıştır. Ronald Reagan'ın Başkanlık döneminde, İstihbarattan Sorumlu Bakan Yardımcısı olarak görev yapmıştır. Başkan George H.W. Bush'un Başkanlık döneminde önce Politik-Askeri Konulardan Sorumlu Bakan Yardımcılığı daha sonra da Milli Güvenlik Konseyin de görevli olarak çalışmıştır. Sekiz yıl Başkan Bill Clinton'un Özel Asistanı görevinde bulunmuştur. Bu dönemde ve Başkan Bush'un döneminde, Güvenlik ve Karşı-Terör Ulusal Koordinatörü görevini de yürütmüştür. 2001-2003 arasında Başkan tarafından Cyberspace Güvenliği Özel Danışmanlığına getirilmiştir. Bu görevden 2003 yılında ayrılmıştır.